

**“ΦΙΑΤ”**

**ΤΟΥΡΙΝΟΝ**

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΦΟΡΤΗΓΑ  
ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ  
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ  
ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

**ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΣΣΟΝΙ**

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 55

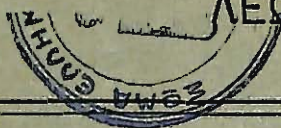
**ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ**

ΑΓΑΠΑΤΕ

ΦΥΤΕΥΕΤΕ

ΦΥΛΑΣΣΕΤΕ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ



92.686  
02.6817  
000007

3115

16/11/22 Α. Ξυνης 1922

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ  
ΔΙΟΙΚ. ΕΥΜΒΟΥΛΙΟΥ  
ΣΟΜ. ΕΛΛ. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ



ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ  
ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

ΤΗΝ ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΝ

❁ **ΝΕΣΤΛΕ** ❁



ΤΗΝ ΠΕΦΗΜΙΣΜΕΝΗΝ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

# ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜ. Σ. Ε. Π. ΛΟΧ. Α. ΠΤΕΡΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ Δ' ΟΥΣ ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡ. 31 — ΑΘΗΝΑΙ — ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1922

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

## Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γαγιά, τὸν βασιλέα,  
ἢ μήπως καὶ σοῦ φάνηκε σὺν ὄνειρῳ νὰ ποῦμε,  
οὐκ παραμυθὴ τάχα;

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὡσὺν καὶ σένα νέα,  
πᾶ' νὰ γινῶ κατὸ χροῦσ', μὴ ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι,  
οὐκ νὰ τὰν χθὲς μοιάζα.

Στὴν Πόλιν, στὴν Χρυσόπορτα, στὸν πύργῳ ἀπὸ κάτω  
εἶν' ἓνα σπήλαιον πλατὺ, στρωμένον σὺν παλάτι,  
οὐκ ἄγιο παρακλήσοι.

Κανένας Τούρκος δὲν μποροῖ νὰ κοιτῆσθῃ κοντὰ τοῦ,  
καεῖς τῆς σιδερόπορτας ναυθῆ τὸ μονοπάτι  
νὰ πᾶ νὰ τὸ μνησθῆ.

Μόνον κανένας Χριστιανός, κανένας ποὺ τὸ ξέροι,  
Περνᾷ ἀπ' αὐτοῦ κρυφὰ κρυφὰ καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει  
μὲ φόβον καὶ μ' ἐλπίδα.

Ἔτσι καὶ ἐγὼ βασισμένη στὸ πατρικὸ μου χέρι  
Ἐπῆρα καὶ προσκύνησα. Καὶ ἐδ' αὐτοῦ μ' ἐφάνη,  
Ἄσπερον μ' ἐφάνη! Εἶδα.

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ ἐν ἄστρο, σὺν λυχνάρῳ,  
σὺν μίᾳ φλόγᾳ μουσικῆ ἀπ' τὸν Θεὸν ἀναμμένη,  
γαλάζια λάμψη χύκει.

Καὶ φέγγει τὴν λευκόχλωμην τοῦ Βασιλέως χέρι,  
ποῦ μὲ κλεισμένα βλέφαρα ἐξαπλωμένος μένει  
στὴν ἀργυρῆ του κλίνη.

— Ἀπέθανε, γαγιά; — Ποτέ, παιδάκι μου! Κοιμᾶται,  
κοιμᾶται μόνον! τὴ χρυσοῦ κορῶνα στὸ κεφάλι,  
τὸ σκῆπτρό του στὸ χέρι.

Καὶ σὺν παλιῶν του σύντροφοι, πιστοὶ του παραστάται,  
στὰ στήθη του ὁ Σταυραῖτός, στὰ πόδια του προβάλλει  
δικέφαλον Ξεφτέρει.

Ἐπὶ ἀπ' τὸ κεφάλι του, μὴ ἀσπίδα παραστέκει  
μὴ ἐκεῖ ποῦ τὸ χρυσοπλέκτο, τὸ ψηφωτὸ ζωνάρι,  
τὴν θέσει του κατέχει,

σὺν ἀστραπῇ π' ἀπέμεινε χωρὶς ἀστροπλέκει,  
ζεφριά ὡς κάτω κοίμεται τ' ἀστραφτερό θηκάρι,  
μέσα σπαθὶ δὲν ἔχει!

— Γιατί, γαγιά; Ποῦ εἶναι το; — Βαμμένο μέσ' τὸ αἷμα,  
ἀκόμ' ὡς τώρα βρέσκεται σ' ἐνὸς ἀγγέλου χέρι,  
σὺν ὄργανον ἐπᾶνον...

Ἦτανε τότε ποῦ ἡ Τουρκία τὴν Πάλιν ἐπολέμα.  
Μέσα μὴ φῶντα ἐλεύθεροι, ἀπ' ἔξω μύριο ἀσκέρι  
οἱ σκλάβοι τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ὁ Μωχαμὲτ ὁ ἴδιος τοῦ πᾶ' σ' ἀγριὸ τοῦ τάτι  
Δὸς μου τῆς Πόλης τὰ κλειδιά! τοῦ Κωνσταντινοῦ κραεῖ,  
καὶ τὸ σπαθὶ σου δὸς μου!

Ἔλα καὶ πᾶ' τα! λέγει αὐτὸς τοῦ Τούρκου τοῦ μουχτάρη  
Ἐγὼ δὲν δίνω τίποτε! Τίποτε ἐνὸσφ βράζει  
μὴ στάλα γαῖμα ἐντὸς μου!

Κ' ἐπρόβαλα τὰ λάβαρα μὴ ἀρχίνησεν ἡ μάχη!  
Σαράντα μέρες πολεμοῦν, σαράντα μερονύχτια  
χτυποῦνται καὶ χτυποῦν

Οἱ Τούρκοι σὺν τὰ κύματα, μὴ οἱ Χριστιανοὶ σὺν θράχοι  
Κι' οὔτε τῶν Φράγκων προδοσιεῖς οὔτε τῶν φλόγων δίχτυα  
τὸν βασιλέα σινοῦν.

Ἄπ' τὲς σαράντα κ' ὕστερα Θεὸς τὸν παραγγέλλει:  
— Γὰ τὸ λαὸν τὰ κοίματα εἶναι γρηφίτ' νὰ γίνη,  
προσκύνα τὸν Σουλτάνο!

— Μ' αὐτὸς, τὸ χέρι στὸ σπαθί, πεισιμῶνεται δὲν θέλει!  
— Πρὶν μὲρὸς σὲ Τούρκῳ τύρανῳ τὸ γόνάτο μου κλίνη,  
πὲς κἀλλίον ν' ἀποθάνω!

Ἔξω ἀπ' τὸ κάστρο χύνεται μὴ σπάθα γυμνωμένη  
καὶ σφάζει Τούρκων κατοστέες μὴ Ἀγαρηῶν χιλιάδες,  
ἐκεῖνος μὴ ὁ στρατὸς του.

Μὰ ἦτ' ὀλίγος ὁ στρατὸς μὴ οἱ πρῶτοι λαβωμένοι!  
Ἐπεσάν τ' ἀρχοντοπούλα ἔφηναν οἱ Γρηγάδες  
μὴ ἀπέμεινε αὐτὸς του.

Ὅσο τὸν ζώνουν τὰ σκυλιά, τόσο χτυπᾷ καὶ σφάζει,  
Σὺν πληρωμένον λέοντα, σὺν τίγρη τῆς ἐρήμου,  
ποῦ τὰ παιδιὰ τῆς σκώσουσ'

Μὰ καὶ τοῦ πέφτει τ' ἄλογο! Καὶ πέφτει αὐτὸς καὶ κραεῖ:  
— Δὲν βροῖσκει ἓνας Χριστιανὸς νὰ πᾶ τὴν κεφαλὴ μου,  
πρὶν πᾶν νὰ μὲ σκλαβώσουν!

Μὴ τρεῖχα καὶ τὸν σκοτώσαν ἀράτικη λεπίδα!  
Μὰ δὲν τὸ ἦδελ' ὁ Θεός, δὲν ἦδελ' ν' ἀφήσῃ,  
τῶν Χριστιανῶν τὸ γένος

Αἰώνια δίχως βασιλιά μὴ ἐλευθερίας ἐλπίδα.  
Γ' αὐτὸ προστάξ' ἔν' ἄγγελῳ νὰ πᾶ νὰ τὸν βοηθήσῃ,  
σὺν ἦταν κυκλωμένος.

Κι' αὐτὸς τὸν Μαῦρο λακκατῆ, τὸν Βασιλιά γλυτώνει  
Τὸ κοφτερό του τὸ σπαθὶ τοῦ πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι,  
τοῦς Τούρκους διασκορπίζει.

Πᾶ στὰ λευκά του τὰ φτερά τὸν Βασιλιά του σκάνει,  
Μέσ' τὸ πλατὺ τὸ σπήλαιον, ποῦ σ' εἶπα, τὸν φέροι  
καὶ καὶ τὸν κοιμίζει.

— Καί τώρα πιά δέν ήμπορεί, γιαγάκα, νά ξεπνήση ;  
— "Ω, βέβαια! Καιρούς, καιρούς σηκώνει τὸ κεφάλι  
στον ἔπνο τὸ βαθύ του

Καί βλέπ' ἄν ἦλθεν ἡ στιγμή πῶχ' ὁ Θεός ὀρίσει,  
Καί βλέπ' ἄν ἦλθ' ὁ ἄγγελος γιά τοῦ φέρη πάλι  
τὸ κοφτερό σπαθί του.

— Καί θάοθῃ, ναί, γιαγάκα μου ; — Θάοθῃ, παιδί μου, θάοθῃ.  
Καί ὅταν ἔρθῃ, τί χαρά στή γῆ, στήν οἰκουμένη,  
ὅ' ὅποιους θά ζοῦνε τότε!

Διπλό τριπλό θά πάροουμεν αὐτό πού μᾶς ἐπάροθῃ  
Κι' ἡ Πόλι κι' ἡ Ἁγιά Σοφιά δική μας θενά γίνῃ.

— Πότε, γιαγιά μου, πότε ;

— "Όταν τρανέγγης, γιόκα μου, κι' ἀρμωτωθῆς καί κάμῃς  
Τὸν δοκο στήν Ἐλευθεριά σου κι' ὀλη ἡ νεολαία  
νά σώσετε τῆ χώρα,

Τότε θενάοθ' ὁ ἄγγελος κι' ἀγγελικῆς δυνάμεις  
Νά ἔμθουνε νά ξεπνήσουνε, νά ποῦν στον Βασιλέα  
πῶς ἦλθε πιά ἡ ὥρα!

Κι' ὁ Βασιλιάς θά σηκωθῇ, τῆ σπάθα του θά δράξῃ,  
Καί στρατηγός σας, θενάμβῃ στό πρῶτό του βασιλείο,  
τὸν Τούρκο νά χτυπήσῃ.

Καί χτύπα χτύπα θά τὸν πᾶ μακρὰ νά τὸν πετάξῃ,  
πίσω στήν Κόκκινη Μηλιά καί πίσω ἀπ' τὸν ἦλιο,  
πού πιά νά μὴ γυρίσῃ!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἐπέρασαν ἀκριβῶς 53 χρόνια, πού σάν καί ση-  
μερα γεννηῶταν τὸ ξανθὸ Βασιλόπουλο, πού περι-  
μενε χρόνια καί χρόνια ὁ σκλάβος Ἑλληνισμὸς γιά  
νά καθαλήσῃ τὸ ἄτι του καί νά πάῃ νά τὸν ἐλευθε-  
ρώσῃ ἀπὸ τὸν Τούρκο. Καί ὁ θρύλος τοῦ παραμυ-  
θιοῦ ἔγινε πραγματικότης καί ὁ Μαρμαρωμένος  
Βασιλιάς στ' ἀλήθεια, θά αἰσθάνεται εἰγῆ σάν θά  
καταλαβαίνει ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα του νά ἀναστηθῇ, πῶς  
ὁ ἄλλος, αὐτὸς πού ἡ μοῖρα ἔγραψε, φθάνει ἀφοῦ  
σάν ἀητὸς ἐπέταξε ὅπου χώρα Ἑλληνική, σκορπῶν-  
τας δάφνες, σπρώχνοντας τὸ χρόνο πού θά πληρωθῇ  
τὸ ρηθὲν γιά τὴν Ἁγ. Σοφιά

Πάλι μὲ χρόνους μὲ καιρούς  
πάλι δική μας θάνε.

Γ. Α. Κ.



## ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ

Ἡμερησία Διαταγή 25 Ἰουνίου 1922

Πρὸς τὰ Προσκοπικὰ Σώματα

Ἀπερχόμενος εἰς Παρισίους, ὅπως ἀντιπρο-  
σωπεύσω τὸ Σῶμα Ἑλλ. Προσκόπων εἰς τὴν  
διεθνή προσκοπικὴν συνδιάσκεψιν παρακαλῶ  
ὅπως περιβάλῃτε διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καί  
ἀφοσιώσεως τὸν κατ' ἐμὴν ἀπουσίαν μου ἀντι-  
καταστάτην μου ταγματάρχην Πεζικοῦ κ. Γε-  
ώργιον Κίτσον ἐκλεγέντα ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβου-  
λίου.

Ἡ ἐπιδειχθησομένη παρ' ὑμῶν πειθαρχία  
καί ἐργατικότης θά εἶναι δι' ἐμὲ ἡ μόνη εὐχα-  
ρίστησις ἐν τῇ ξένη.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί εὐχομαι ταχέως νά σᾶς  
ἐπανίδω θριαμβεύοντας ἐν τῷ προσκοπικῷ μας  
ἀγῶνι.

Ὁ Γεν. Ἐφορος  
Α. ΠΤΕΡΗΣ, Δοχαγός

Ἐγκύκλιος διαταγή

Πρὸς τοὺς

Περιφερειακοὺς καί Τοπικοὺς Ἐφόρους

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καί Γενικὸς Ἀρχηγὸς  
τῶν Προσκόπων ηὐδόκησε νά ἀπαντήσῃ τηλ/κῶς

εἰς τὰς συγκαθητήριους μου εὐχὰς ἐξ ὀνόματος  
ὅλων τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων ἐπὶ τῇ εὐκαι-  
ρίᾳ τῶν γενεθλίων του διὰ τοῦ κάτωθι τηλε-  
γραφήματος.

Τατοῖον

Γ. Κίτσον

Γεν. Ἐφορον Σώματος Ἑλλ. Προσκόπων

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

\*\*

Παρακαλῶ τὴν παροῦσαν νά κοινοποιήσῃτε  
εἰς ἀπαντας τοὺς ὑφ' ὑμᾶς.

Ὁ Γεν. Ἐφορος  
Γ. ΚΙΤΣΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 1639

Ἡμερησία Διαταγή τῆς 8 Αὐγούστου 1922

Ὁ Γενικὸς Ἐφορος

Πρὸς τὰ Προσκοπικὰ Σώματα

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων μετὰ τὴν λήξιν  
τῶν ἐργασιῶν τοῦ Διεθνοῦς Προσκοπικοῦ Συν-  
εδρίου ἀναλαμβάνω καί πάλιν τὰ καθήκοντα  
τοῦ Γεν. Γραμματέως καί Γεν. Ἐφορου Σ.Ε.Π.  
Α. ΠΕΤΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΕΚΤΟΡΟΛΟΓΟΣ

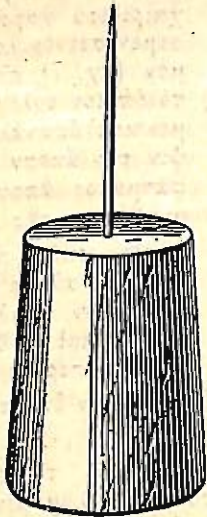
Ο καθηγητής κ. I. Lapassade de l'Universite de Dax, ἐδημοσίευσε τὴν κάτωθι ἐπιστημονικὴν μελέτην ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸν καὶ τὰς ἐφαρμογὰς αὐτοῦ ὡς ἠλεκτρικὸν φῶς, μηχανικὴ ἐνέργεια.

Προτοῦ ἀρχίσωμεν τοὺς πειραματισμοὺς ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀφαιροῦμεν νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ ἓνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἐπιτρέπη νὰ ἐλέγχωμεν τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται γαλβανόμετρον, βασίζεται ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν μίαν Μ. Β. εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἀφ' ἑνὸς ἔλασμα χα-

λύβδινον μαγνητισμένον καὶ ἀφ' ἑτέρου αἰχμηρὸν στήριγμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ στηρίζεται τὸ ἔλασμα. Ἐπιτυγχάνομεν ἀμέσως στήριγμα καρφώνοντες μίαν βελόνην ραφίματος μὲ τὸ μέρος τῆς ὀπῆς ἐντὸς πώματος φελλοῦ.

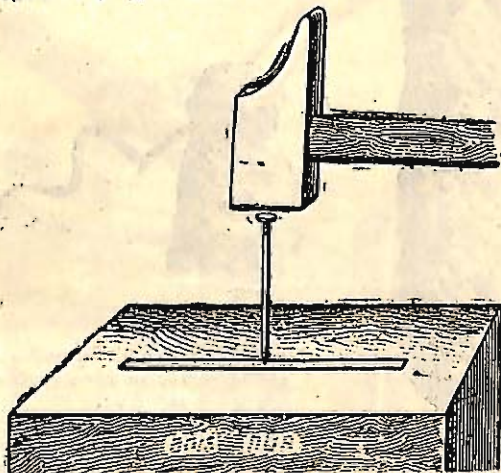
Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν τὴν χαλυδένιην Μ. Β. δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἢ ἐλατήριον παλαιοῦ ὀρολογίου ἢ ἔλασμα γυναικείου στηθοδέσμου (κορσέ). Διὰ νὰ δυναθῶμεν δὲ νὰ κατεργασθῶμεν τὸ ἔλασμα, πρέπει ἀφοῦ τὸ ἐρυθροπυρῶσωμε, νὰ τὸ ἀφήσωμε νὰ ψυχρανθῆ βραδέως εἰς τὸν ἀέρα, ὅτε θὰ ἐπιτύχωμεν μέταλλον μαλακὸν καὶ εὐπλαστον.

Ἐκ τοῦ ἔλασματος τούτου κόπτομεν τεμάχιον 6-10 πόντων, εἰς τὸ κέντρον



Σχ. 1. Μία βελόνα τοῦ ραφίματος σὲ ἓνα κομμάτι φελλό, μὲ τὴν αἰχμὴν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐκ τοῦ ἔλασματος τούτου κόπτομεν τεμάχιον 6-10 πόντων, εἰς τὸ κέντρον



Σχ. 2. Με ἓνα μικρὸ κτύπημα τοῦ σφυριαῖ, κάνομε τὴ μικρὴ κοιλότητα στὸ ἔλασμα

τοῦ ὁποῖου σχηματίζομεν μικρὰν κοιλότητα, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ στηριχθῆ αἰχμὴ τῆς βελόνης τοῦ ὑποστηρίγματος. Τὴν κοιλότητα αὐτὴν ἐπιτυγχάνομεν,

ἐὰν κτυπήσωμεν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου θέλομεν τοῦ ἔλασματος διὰ μιᾶς σφύρας ἐπὶ ἐνὸς καρφίλου.

Προσοχὴ τὸ ἔλασμα νὰ στηρίζεται ἐπὶ σκληροῦ ξύλου.

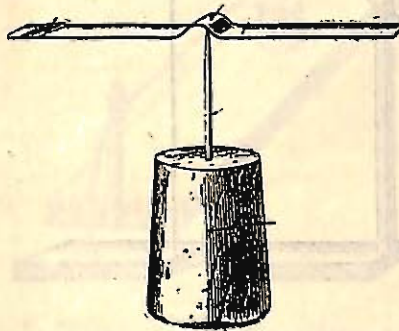
Κατόπιν δοκιμάζομεν ἐὰν ἡ κοιλότης ἔγεινεν ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον καὶ τὸ ἔλασμα ἰσορροπεῖ, εἰς ἐναντίον περιπτώσιν λιμάρουμε τὸ βαρύτερον μέρος διὰ νὰ ἀφαιρέσωμε μέταλλον.

Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὸ ἔλασμα Μ. Β. εἶναι



Σχ. 3. Τὸ κέντρον τοῦ βάρους εἶνε χαμηλότερον ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐξαρτήσεως.

ἔτοιμον πρὸς πρόσληψιν τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ἐπανέλθῃ εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν τοῦ χάλυδος καὶ ἀποκτήσῃ τὰς ιδιότητας αὐτοῦ καὶ τὴν πρέπουσαν σκληρότητα. Πρὸς τοῦτο θερμαίνομεν τὸ ἔλασμα ἰσχυρῶς μέχρις ὅτου λάβει τὸν χρωματισμὸν τοῦ ἐλαφρῶς ἐρυθροῦ ὅποτε τὸ ρίπτομεν ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Ὁ οὕτω πως ἐπιτυγχανόμενος χάλυψ εἶναι σκληρότατος καὶ ἐπιδεικτικὸς μαγνητισμοῦ. Προσοχὴ κατὰ τὴν βύθησιν τοῦ χάλυδος εἰς τὸ ὕδωρ (βάψιμο) ἀφ' ἑνὸς ὁ χάλυψ νὰ ἔχη τὴν δέουσαν θερμοκρασίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου δέον ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς πυρᾶς νὰ ριφθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, πρὸς τοῦτο δέον ἐκ τῶν προτέρων διὰ ψιλοῦ σύρματος νὰ κρατῶμεν δεδεμένον τὸ ἔλασμα καὶ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἀρπάζοντες τὸ σύρμα νὰ τὸ βυθίζομεν εἰς τὸ ὕδωρ.



Σχ. 4. Ἡ αὐξὶς τελειωμένη

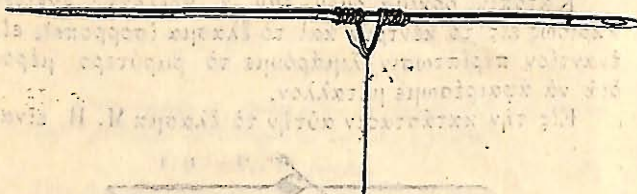
Ἐὰν τὸ ἔλασμα τὸ στηρίζωμεν πλέον ἐπὶ τῆς ραπτοβελόνης θὰ ἴδωμεν αὐτὸ νὰ ταλαντεύεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τέλος νὰ λαμβάνῃ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Βορρᾶ—Νότου μὲ μικρὰν τινα κλίσιν πρὸς τὰ κάτω τοῦ πρὸς Β. σκέλους. Ἐπιφέρομεν τὴν ἰσορροπίαν ρίπτοντες σταγόνα κηροῦ ἐπὶ τοῦ ἄλλου σκέλους, καθ' ὅσον εἶναι ἀδύνατον νὰ λιμάρωμεν πλέον ἐπειδὴ ὁ χάλυψ εἶναι σκληρότατος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχομεν πλήρη καὶ ἀρκετὰ ἀκριβῆ μαγνητικὴν βελόνην.

Ἐπίσης δυνάμεθα καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ κατασκευάσωμεν μαγνητικὴν βελόνην ὡς ἑξῆς:

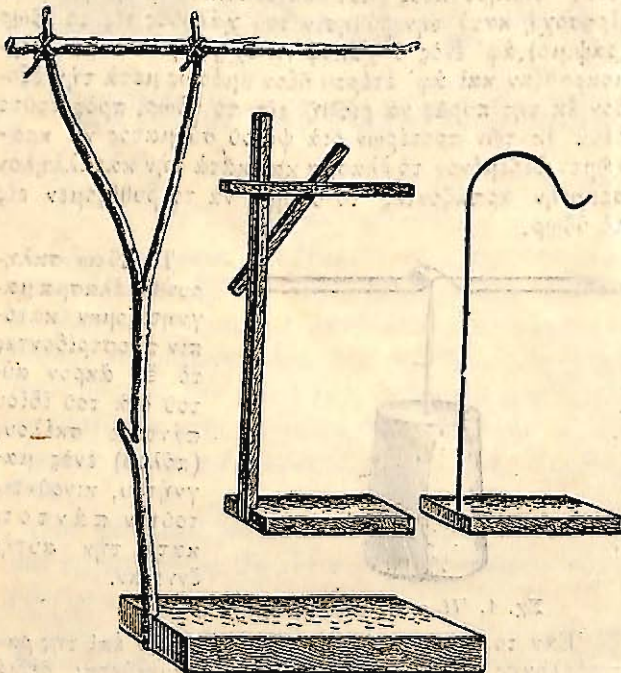
Τὸ οὕτω σκληρυνθὲν ἔλασμα μαγνητίζομεν κατόπιν προστρέποντες τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ διὰ τοῦ ἰδίου πάντοτε σκέλους (πόλου) ἐνὸς μαγνήτου, κινουντες τοῦτον πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.

Λαμβάνομεν μίαν χαλυβδίνην μεγάλην βελόνην ραφίματος (σακοράφα), τήν ὁποίαν μάγνητίζομεν ἀμέσως ὡς προείπομεν, κατόπιν ἀναρτῶμεν αὐτήν διὰ τριχῶς ἢ κλωστής οὐχί στριμμένης ἀπὸ τὸ σημεῖον ἰσορροπήσεως (κέντρον βάρους περίπου), τήν κλωστήν δένομεν ἀπὸ οἰονδήποτε βάρηρον (ἄκρον τραπέζης, χάρακος), ὅτε ἔχομεν ἐπίσης Μ. βελόνην ἀρίστην. Συμφέρει εἰς τήν δευτέραν ταύτην περίστασιν νὰ



Σχ. 5. Χάρις εἰς τὸ ψιλὸ σῶμα τὸ τυλιγμένο εἰς τὴν βελόνα, τὸ κέντρον βάρους εἶναι χαμηλότερον ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐξαρτήσεως (σταθερὰ ἰσορροπία). Ἡ τοῖχα δένεται στὸ σῶμα

μὴ δένομεν τὴν κλωστήν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν βελόνην, ἀλλὰ εἰς μικρὸν τι σύρμα, τὸ ὅποιον ἔχει τυλιχθῆ περὶ τὴν βελόνην, ὅτε εἶναι καὶ εὐκόλος ἢ μετακίνησις τοῦ σύρματος ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἰσορροπία. Ἐπίσης ἢ ἄλλη ἄκρα τῆς βελόνης νὰ μὴ δένεται ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ νὰ ἔχη ἀγκιστρὸν συρμάτινον ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ ἐξαρτᾶται.



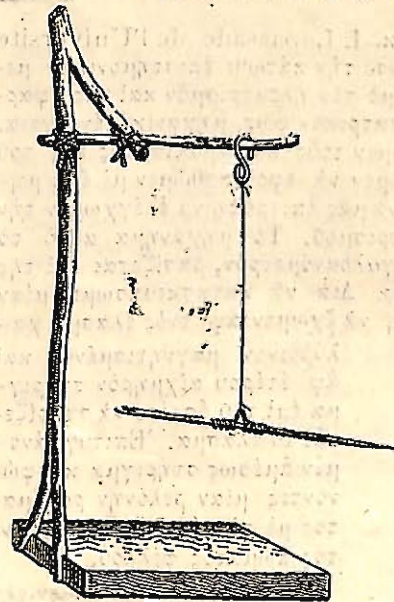
Σχ. 6. Πρόχειρα καὶ ὁ κενάσματα διὰ τὴν ἐξάρτησιν τῆς βελόνης. (Ἀπὸ ξύλου, μὲ σύρμα χαλκοῦν κλπ.)

**ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΣΤΗΛΗΣ**

Διὰ τὰ πειράματά μας ἔχομεν ἀνάγκην πηγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος (στήλης), ὡς καὶ συρμάτων ἀγωγῶν αὐτοῦ. Θὰ περιγράψωμεν τὴν κατασκευὴν στήλης ἐκ τῶν πρώτων ὑλῶν, τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν εἰς πᾶσαν σχεδὸν οἰκίαν, διὰ σύρματα δὲ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅλα τὰ σύρματα τὰ

ὁποία ἔχουν ἐξωτερικῶς μίαν ἀπομόνωσιν ἢ ἐκ γουταπέρας ἢ ἀπὸ κλωστήν ἢ καὶ βερνίκι, ὡς τὰ συνήθη τῶν ἠλεκτρικῶν κωδῶνων.

Διὰ τὴν ἠλεκτρικὴν στήλην ἔχομεν ἀνάγκην τῶν

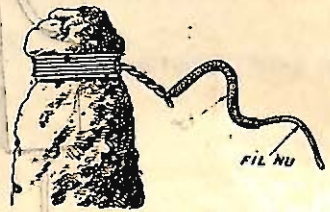


ἑξῆς : δοχείου βελίνου ἢ πηλίνου, ἐνὸς κῶκ σχήματος μᾶλλον ἐπιμήκους, ἐνὸς τεμαχίου ψευδαργύρου (τσίγγου) καὶ οἰονδήποτε ὀξέως (ὕδροχλωρικοῦ ἢ θειικοῦ ἀραιῶν).

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κῶκ διὰ μαχαιριδίου χαράσσομεν στενὸν λαίμον (σχ. 7), περὶ τὸ ὅποιον τυλιγόμεν κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἄκρον ὑφάσματος ἀπογυμνωθέντος τῆς ἀπομονωτικῆς οὐσίας. Τὸ σύρμα τὸ τυλιγόμεν πολὺ σφικτὰ καὶ τὸ δένομεν περιστρέφοντες τὸ ἄκρον (σχ. 8), οὕτω ἔχομεν τὸν ἕνα πόλον τῆς στήλης.

Σχ. 7. Ἡ πῦξις (βελόνη) κοσμησμένη εἶναι εἰομη. Ἡ τοῖχα δένεται μὲ τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς βελόνης, καὶ κοσμεῖται μὲσση χαλκᾶ ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐξαρτήσεως.

Κατόπιν λαμβάνομεν τὸ τεμάχιον τοῦ τσίγγου (λαμαρίνα σκεπῆς, κλπ.), τὸ ὅποιον καρφύνομεν διὰ δύο καρφίων ἐπὶ τεμαχίου ξύλου. Εἰς τὸ ἓν καρφίον δένομεν τὸ ἄκρον σύρματος γυμνοῦ σφικτὰ ὥστε νὰ ὑπάρχη πλήρ-

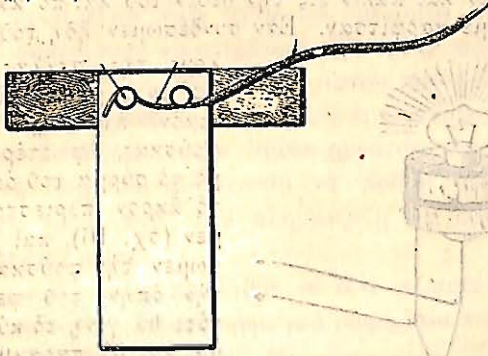


Σχ. 9. Ὁ τρόπος τοῦ συνδέσμου τοῦ σῶματος μὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κῶκ.

(Σχ. 8). Τὸ τεμάχιον τοῦ Κῶκ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάρηται τὴ ζαχαρὴ Α Β, μὲ κλωστήν στεγνὴν (κατὰ πρότεμψιν μεταξωτῆν), τὸ κῶκ μὲ τὸ ξύλον ἀλλὰ μὲ προσοχὴν νὰ μὴ ἀκουμποῦν οὔτε τὸ σύρματα οὔτε τὸ κῶκ μὲ τὸν τσίγγον, οὔτε τὸ κῶκ μὲ κανένα καρφί. Ἐὰν τῶρα βυθίσωμεν τὸ οὕτω κατασκευα-

σθέν έργον μας εντός του δοχείου του υαλίνου εις το

μέ δύο σύρματα χονδράχρησιμον διά τόν σκοπόν μας.

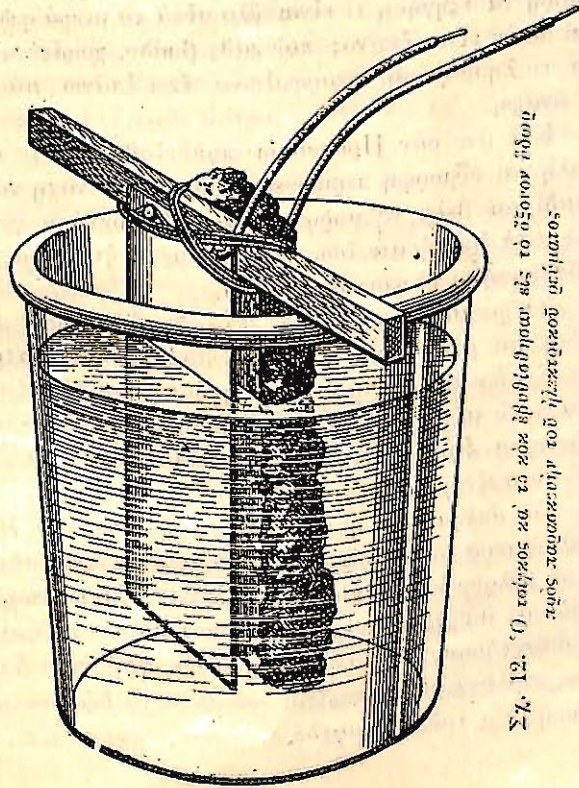


Σχ. 10. Ο Τσίγκος

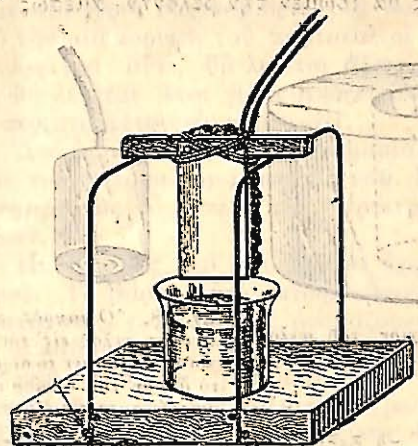
όποιον έχομεν διάλυτιν του δξέως άραιάν, θά έχομεν πλήρη τήν ήλεκτριχήν στήλην. Προσοχή τὸ δξὺ νὰ εὐρίσκαται 2-3 πόντους κάτω του ξύλου και τῶν δεσιμάτων τῶν συρμάτων τὰ όποία δέν πρέπει νὰ βρέχωνται (σχ. 11). Συμφέρει νὰ βυθίζομεν τὸν τσίγκον και τὸ κόκ εντός του δξέως κατά τὰς στιγμάς μόνον του πειραματισμοῦ, κατά τὰς άλλας δὲ ώρας νὰ εὐρίσκωνται εκτός του δξέως. Τὸ σχήμα 12 δεικνύει άπλήν συσκευήν



Σχ. 11. Τὸ κόκ με τὸ τεμάχιον του τσίγκου τείλομαι σφραγισμένα.



Σχ. 12. Ο τσίγκος καὶ τὰ κόκ βυθίζομεν εις τὸ ὕδρον ἵδιου πύου παρσκευῆν του ήλεκτριζοῦ ἀρίματου



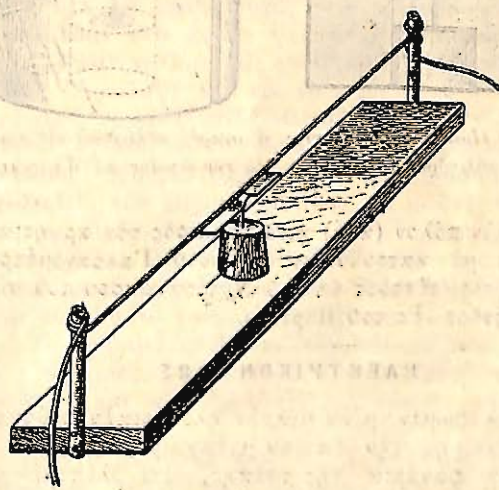
Σχ. 13. Όταν δέν παράγεται ρεύμα έξέρομεν τὸ Κόκ-Τσίγκο και τὸ ἀναφῶμεν εις σῆμα ὡς φαίνεται εις τὸ σχήμα, δια νὰ μὴ καταστρέφεται ὁ τσίγκος και τὸ δξὺ.

ΓΑΛΒΑΝΟΜΕΤΡΟΝ

Ἄπο τῆς στιγμῆς που έχομεν τήν Μ. Β. και τήν στήλην έχομεν τὸ Γαλβανόμετρον, δηλ. τὸ μηχανήμα Σχ. 14. Πῶς δέρονται τὰ σύρματα.

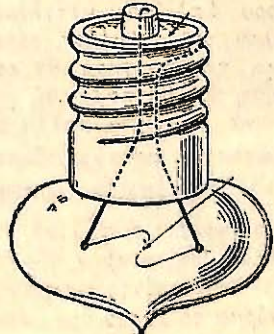


ἐκεῖνο που προσδιορίζει τήν ὑπαρξιν του ήλεκτρικού ρεύματος. Τὸ σχ. 13 δεικνύει τήν στοιχειώδη αὐτοῦ



Σχ. 15. Τὸ γαλβανόμετρον τέλειον

μορφῆν δηλ. έχομεν ἓνα σύρμα τεντωμένον και ἀπο κάτω τοποθετοῦμεν τήν Μ. Β. εις ἀπόστασιν Ι πόντου, φυσικόν εἶναι ἡ Μ. Β. νὰ λάβῃ κατεύθυνσιν Β-Ν., στρέφομεν τὸ ὄλον ὥστε τὸ σύρμα νὰ λάβῃ

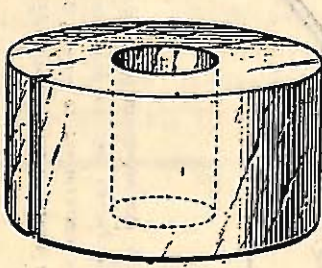


Σχ. 16. Μικρὰ ήλεκτριζή λαμπίρα, λειτουργοῦσα με στήλην τῆς τσίπης.

τήν αὐτήν κατεύθυνσιν και ὀφῆνομεν τήν βελόνην νὰ



παύση να ταλαντεύεται. Εάν αυτήν την στιγμήν ενώσωμεν τὰ ἄκρα τοῦ σύρματος μετὴν λειτουργοῦσαν στήλην μας θὰ ἴδωμεν τὴν βελόνην ἀμέσως νὰ

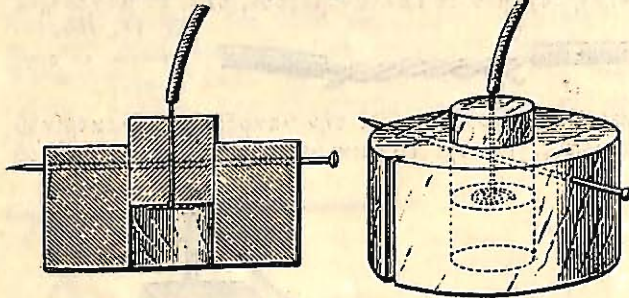


Σχ. 17. Τὸ τεμάχιον τοῦ φελοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βγάζομεν ἓνα μικρὸν κύλινδρον.



Σχ. 18. Ὁ μικρὸς κύλινδρος φελοῦ εἰς τὸν ὁποῖον περιεῶμεν τὸ σύρμα τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῖου περιστρέφομεν εἰς ἕλιμα.

παρεκλίνη πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀρ.στερὰ, ἀναλόγως τῆς κατευθύνσεως τοῦ ρεύματος. Δηλαδή ἐὰν ἡμεῖς κυττάζωμεν ἐκ Νότου πρὸς Βορρὰν καὶ ἡ βελόνη ἀποκλίνει πρὸς τὰ ἀριστερὰ σημαίνει ὅτι τὸ ρεῦμα ἀπὸ

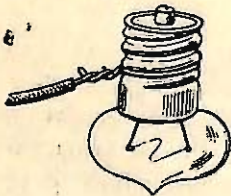


Σχ. 19. Πῶς προσαρμύζονται ὁ μικρὸς κύλινδρος εἰς τὸν μεγάλον κύλινδρον τοῦ φελοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κα' ἀπεκόπη ἀνοχικῶς.

τὸν θετικὸν πόλον (κόκ) κινεῖται πρὸς τὸν ἀρνητικὸν (τίγχος) μετὰ κατεύθυνσιν ἐπὶ τοῦ Γαλβανομέτρου N→B. ἢτοι εἶσοδος ἐκ τοῦ Νοτίου ἄκρου τοῦ σύρματος, ἔξοδος ἐκ τοῦ Βορείου.

**ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ**

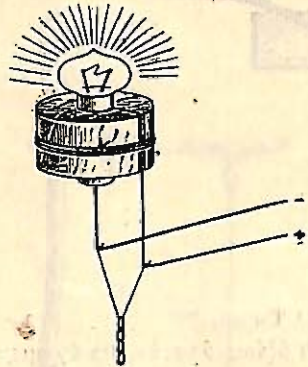
Εἴν λάβωμεν μίαν μικρὰν ἠλεκτρικὴν φούσκαν, ὁμοίαν ἐκείνης τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται διὰ τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια τῆς τσέπης, τότε βλέπομεν ὅτι



Σχ. 20. Τὸ ἓνα σύρμα εἶναι δεμένο μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν μεταλλικὸν περίβλημα τῆς λάμπας.

ἐὰν κάμωμεν καὶ περάσῃ τὸ ρεῦμα τῆς στήλης μας ἐφ' ἐνὸς ἀπὸ τὸ μεταλλικὸν περίβλημα τῆς φούσκας καὶ ἐφ' ἑτέρου ἀπὸ τὸν μεταλλικὸν κύκλον τοῦ πυθμένους, τότε ἡ τρίχα τῆς φούσκας θὰ κινηθῆ καὶ θὰ παραχθῆ φῶς. Διὰ νὰ κάμωμεν ἀπλήν ἐγκατάστασιν, μεταχειριζόμεθα φελλὸν τὸν ὁποῖον τρυπῶμεν

περιστρέφομεν ἑλικοειδῶς. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοποθετοῦμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του καὶ πὸ καρφῶνομεν μετὰ καρφίτσαν. Εάν συνδέσωμεν ἤδη τοὺς πό-



Σχ. 21. Ἡ λάμπα εἶτοιμος νὰ ἐκλείπεται μόνον διὰ κατάλληλα μεταξὺ των. Μικρὰ προτοχὴ καὶ ἐπιμέλεια θὰ δώσῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς πειραματισμοὺς μας.

T. A. K.

**ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ**

Ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, μικροὶ μου φίλοι, συχνὰ τὰ βράδια θὰ σήκωσῃ τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ μετὰ ἀπορία θὰ κύτταξῃ τὰ ἀπειράριθμα μικρὰ φαναράκια, ποὺ σὰν ἄσβετοι λύχνοι φωτίζουν τὴν σκοτεινὴν νύχτα.

Καὶ ἴσως γιὰ ὧρα θάμεινε σκεπτικὸς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ φῶτα καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κάθε βράδι, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ λησιμονήσῃ, σκαρφαλώνει ἐκεῖ ἐπάνω γιὰ νὰ τ' ἀνάψῃ.

Καὶ ἂν, σὰν Πρόσκοποι ποὺ εἰσθε, ἔχετε τὴν καλὴ καὶ εὐμορφη περιέργεια ποὺ πρέπει νάχη κάθε παιδί ποὺ θέλει νὰ μορφωθῆ καὶ ν' ἀποκτήσῃ γνώσεις, θὰ ἐρωτήσατε ἴσως κανέναν μεγαλιότερο σας νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο αὐτό.

Ὁ μεγαλιότερος αὐτὸς θὰ σᾶς ἀπήντησῃ πὸς αὐτὰ ποὺ βλέπετε δὲν εἶναι φαναράκια ἀλλὰ **ἄστρα**.

Κι' ἂν πάλι καμμιὰ ὧρα ζητήσατε ἐξηγήσεις γιὰ ἓνα πολὺ μεγαλιότερο φανάρι ποὺ βλέπετε πότε-πότε τὴ νύχτα στὸν οὐρανὸ, θὰ σᾶς ἀπήντησαν πάλι πὸς κι' αὐτὸ εἶναι ἄστρο καὶ πὸς τὸ λένε **σελήνη**.

Τὰ ἄστρα..... ἡ σελήνη..... ἡ ὅπως τὸ λέμε ἀπλοῦστερα τὸ φεγγάρι, σὰν τί ἄραγε νὰ εἶναι αὐτά; τί νὰ θέλουν νὰ ποῦν αὐτὲς ἢ λέξεις; Ἴσως πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ νομίσουν πὸς ἀμέσως θὰ εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀπαντήσουν ὁ αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, φοβοῦμαι ὅμως πὸς πολὺ λίγοι θὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ δώσουν μιὰ σαφῆ ἰδέα τοῦ πράγματος.

Γι' αυτό με λίγα, πολύ λίγα λόγια θα μάθουμε ἐδῶ μαζί τι εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ ἀμέτρητα ἀστέρια πού εὐμορφαίνουν τὸ στερέωμα τῆ νύχτα, κι' ἀκόμη τί εἶναι τὸ μεγάλο, τὸ λαμπερὸ ἄστρο πού βλέπουμε τὴν ἡμέρα, ὁ ἥλιος, ὁ μεγάλος φίλος τοῦ κάθε Προσκόπου, γιατί ξέροι πὼς σ' αὐτὸν χρωστᾶτε τὴν ὑγείαν του, τὴ ζωὴ πού αἰσθάνεται νὰ βράζει μέσα του καὶ τὴ χαρὰ πού τὸν πλημμυρίζει τις εὐμορφες ἠλιόλουστες μέρες.

Προτοῦ ὅμως προβοῦμε σὲ ὅ,τι εἶπαμε πάνω, πρέπει ν' ἀποκτήσουμε μιὰ σαφῆ ἰδέα περὶ τοῦ τί εἶναι ἡ γῆ.

Ἡ γῆ, θὰ πῆτε, τί δουλειὰ ἔχει με τ' ἀστέρια καὶ τὸν ἥλιο; Ἐν τούτοις ἔχει μεγάλη σχέσι, γιατί κι' ἡ γῆ εἶναι ἓνα ἄστρο. Ἄν δηλαδὴ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἓνα ταξιδάκι ὡς τὸ φεγγάρι καὶ φθάνοντες ἐκεῖ σηκώναμε τὰ μάτια μας στὸν οὐρανό, θὰ βλέπαμε νὰ φωτίξῃ τὴν νύχτα ἓνα ἄστρο με τὸ ἴδιο σχῆμα πού ἔχει καὶ τὸ φεγγάρι, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό, καὶ θὰ μᾶς ἔλεγαν πὼς τὸ ἄστρο αὐτὸ λέγεται γῆ.

Θὰ προβάλετε ὅμως μιὰ ἀπορία. Θὰ μοῦ πῆτε: ὅταν εἴμεθα στὴ γῆ βλέπουμε τὸ φεγγάρι ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Δὲν εἶναι λοιπὸν φυσικὸ ἂν τηγαίναμε στὴ σελήνη νὰ βλέπαμε τὴ γῆ σκύβοντας κάτω τὰ μάτια;

Θὰ σᾶς ἀπαντήσω πὼς ὄχι. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἡ λέξις **κάτω** κι' **ἀπάνω** εἶναι λέξεις πού οἱ ἄνθρωποι τις ἔφτιαξαν. Ἡ λέξεις αὐτὲς δὲ θέλουν νὰ ποῦν τίποτα ὅταν πρόκειται νὰ μελετήσουμε τὸ **Σύμπαν**, δηλαδὴ τοὺς μεγάλους καὶ ἀμεταβλήτους νόμους, πού κανονίζουν τὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀστέρων. Γιὰ κάθε ἄστρο, **κάτω** θὰ πῆ τὸ κέντρον τῆς σφαίρας πού ἀποτελεῖ τὸ ἄστρο αὐτό. **Ἀπάνω** δὲ εἶναι ὅλο τὸ πέραξ τῆς σφαίρας διάστημα.

Τί σχῆμα ἔχει ἡ γῆ; Ἡ γῆ ἔχει σχῆμα σφαιροειδές. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ τὸ καταλάβετε καλύτερα, πάρετε στὰ χέρια σας ἓνα πορτοκάλι καὶ ὑποθέσετε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς κρατεῖτε τὴν ἴδια τὴ γῆ. Τὸ πορτοκάλι μᾶς δίνει ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τῆς γῆς. Διότι ἡ γῆ καθὼς καὶ τὸ πορτοκάλι δὲν εἶναι ἐντελῶς σάν σφαῖρα, δηλαδὴ ἐντελῶς, στρογγύλη. Ἀλλὰ ὅπως τὸ πορτοκάλι ἔχει τις δύο κορυφές της λίγο πεπισμένες ἐνῶ τὸ μεταξὺ τῶν δύο κορυφῶν διάστημα εἶναι τὸναντίον ἐξογκωμένο πρὸς τὰ ἔξω.

Οἱ ἐπιστήμονες πού μελετοῦν ὅ,τι σχετικὸν με τ' ἄστρα, ὠνόμασαν τις δύο αὐτὲς κορυφές τῆς γῆς **Πόλους**. Τὸν δὲ κύκλο, πού εἶναι ἀκριβῶς μεταξὺ τῶν δύο πόλων, τὸν ὠνόμασαν ἰσημερινό. Ἐδωσαν δὲ ἀκόμη καὶ τὴν ὀνομασίαν **ἄξωνος περιστροφῆς** σὲ μιὰ ὑποθετικὴ γραμμὴ πού διατρέπωντας τὴν γῆ

στὸν ἓνα αὐτῆς πόλο, τὴν διαπερνᾷ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο πόλο. Δηλαδὴ ἂν στὸ πορτοκάλι πού ἔχετε στὰ χέρια σας περάσετε μιὰ μακρὰ καρφίτσα ἀπὸ τὴν μιὰ κορυφὴ τοῦ πορτοκαλιοῦ ὡς τὴν ἄλλη, ἡ καρφίτσα αὐτὴ θὰ λέγεται **ἄξων περιστροφῆς**, καὶ θὰ λέγεται ἔτσι γιατί μπορεῖ δλόγυρα σ' αὐτὴν νὰ περιστρέφεται τὸ πορτοκάλι.

Ἀκόμη μᾶς ἔδωσαν τὴν ὀνομασίαν ἑνὸς ἄλλου κύκλου τοῦ καλουμένου **μεσημβρινοῦ**. Εἶναι δηλαδὴ ὁ **μεσημβρινός** ὁ κύκλος πού διέρχεται διὰ τῶν δύο πόλων.

Ἡ γῆ ὅπως καὶ κάθε σῶμα ἔχει ἓνα ὀρισμένο βάρος. Τὸ βάρος αὐτὸ κατώρθωσαν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἐπιστήμονες, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν ἀστρονόμους, νὰ τὸ καθορίσουν με διαφόρους ὑπολογισμοὺς. Ἐπίσης καθωρίσθη καὶ ἡ διάμετρος τῆς γῆς. Δηλαδὴ τὸ μῆκος τοῦ κύκλου τοῦ καλουμένου μεσημβρινοῦ. Εὐρέθη δὲ ὅτι τὸ μῆκος αὐτὸ εἶναι 40 ἑκατομμύρια μέτρα.

(Ἀκολουθεῖ)

## ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΒΟΤΑΝΙΚΗΣ

Ἄν μιλούσαμε λίγο περὶ Βοτανικῆς; — Οὐφ! τί βαρετό! σᾶς ἀκούω νὰ λέτε. Καὶ ὅμως ὄχι, καλὰ μου παιδιὰ, θὰ σᾶς μιλήσω με τρόπο πού νὰ μὴ βαρεθῆτε καθόλου. Δὲν εἶναι δυνατόν εἶπατε; Ἄς δοκιμάσωμε. Ὑποσχεθῆτέ μου μονάχα πὼς θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ κάθε φυτό, γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς μιλήσω, σάν ἓνα καλὸν φίλον, πού θὰ σᾶς συστήσουν. Τί κάνετε ἅμα σᾶς γνωρίζουν με κάποιον νέον φίλον; Ἀρκεῖσθε εἰς τὸ νὰ μάθετε τὸ ὄνομά του μονάχα, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ τοῦ ζητήσετε τὴν φωτογραφία του καὶ νὰ τὴν βάλετε εἰς τὸ γραφεῖόν σας; ὄχι βέβαι! Κουβεντιάσετε μαζί του, προσπαθήτε νὰ καταλάβετε τὸν χαρακτήρα του, νὰ μάθετε τὰ γούστα του, τις ἰδιοτροπίες του, δὲν εἰν ἔτσι; Λοιπὸν ἂς κάμωμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ καὶνένο τὸ φυτό. Ἄς εἰσδύσωμε στὴν ψυχούλα κάθε λουλουδιοῦ, ἂς μάθωμε τὰ γούστα του, τις συνήθειές του, τὸ ἀρωμά του, τὴ χρησιμότητά του, τὸν πόλεμο πού διεξάγει γιὰ ν' ἀντιαπεξέλθῃ με τοὺς τόσους ἐχθροὺς πού τὸ κυνηγοῦν, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε πὼς δὲν θὰ σᾶς φαίνεται πιὰ βαρετό.

Ἐπειτα νομίζετε πὼς εἰς ἓναν Πρόσκοπο δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἐκδουλεύει ἓνα φυτό; Ἀ. γ. ἐξεχύσατε νὰ πάρετε μαζί σας σαποῦνι στὸ στρατόπεδο. Ὅταν γνωρίζετε τὰ φυτὰ, ἀμέσως θὰ θυμηθῆτε πὼς εἶναι κάποιο, πού ἅμα τὸ τρίψετε με νερό, κάνει ὡραία σαπουνάδα, ἢ ἓνα ἄλλο, πού μπορεῖ κάλλιστα νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε γιὰ σκῦπα καὶ ἄλλο πού σᾶς δίδει ἓνα πρόχειρο στερεώτατο χορδόνι γιὰ τὰ ὑποδήματά σας ἂν τύχῃ καὶ κοπῆ αὐτὸ πού εἶχατε. Χίλιες τέτοιες ἐκδουλεύσεις μπορεῖ νὰ σᾶς προσφέρουν τὰ φυτὰ καὶ νὰ θυμιάσθε πάντα πὼς «κάθε φυτὸ ἔχει τὰς ἀρετάς του», ὅπως λέγει ἓνα παλαιὸ γνομικόν.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς λοιπὸν θὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ βοτανικὴ καὶ θὰ ψάξωμε μαζί νὰ εἴρωμε ποῖα φυτὰ εἶναι πιὸ χρήσιμα γιὰ μᾶς τοὺς Προσκόπους, πού στρατοπεδεύομεν.

(Ἀκολουθεῖ)



FLORENCE MONTGOMERY

## Ο ΠΑΡΕΞΗΓΗΘΕΙΣ

(MISUNDERSTOOD)

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἀ)δος ALEX

### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

— Ἀκριβῶς, διέκοψεν ὁ λόρδος Ντάκομ, δὲν ἐφανταζόμενον πὺς θὰ τὸν θυμηθῆς. Κύτταξαι καὶ τὸν Νόλλυ, Κάρολε, πού τὸν ἄφησες μωρό.

Καὶ ἐσήκωσεν εἰς τὰ χέρια του τὸν Νόλλυ διὰ νὰ τὸν δείξῃ καλλίτερα εἰς τὸν γυναικάδελφόν του.

— Τί καταπληκτικὴ ὁμοιότης! εἶπεν αὐτός, εἶναι τρομερό! Ἀκριβῶς ἢ ἴδια ἐκφρασις τὸ ἴδιο χαμόγελο.

Ὁ Χάρρυ βλέπων τὸν πατέρα του ἀπησχολημένον εἰς τὸ νὰ ὀμιλῇ διὰ τὸν Νόλλυ, ἐπλησίασε τὸν θεῖόν του καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι μὲ ἐμπιστοσύνην.

— Σὺ δὲν μοιάζεις καθόλου στὴ Μαμά σου, παρετήρησεν ὁ θεῖος Κάρολος, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶσαι ἓνα χαριτωμένο παιδάκι.

— Ὁ θεῖος Κάρολος μὲ τὸν σὲρ Ἔβεραρ ἐκάθησαν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἔτρεξαν νὰ παρενεσθῶν εἰς τὰ ἀνοιγμα τῆς βαλίτσας. Μετὰ μίαν ὥραν συνητήθησαν ὅλοι εἰς τὸ γεῦμα. Ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Νόλλυ εἶχαν τὰς θέσεις τῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τοῦ πατρός των καὶ συνήθως ἦσαν ἀρκετὰ φρόνιμοι καὶ οἱ δύο, ἀλλὰ σήμερον χάριν τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῆς ἡμέρας, ἐθεώρησαν καλὸν νὰ ἔχουν ἀκατάσχετη φλυαρία.

— Μπαμπᾶ, εἶπεν ἐξαφνα ὁ Χάρρυ, τί θὰ δώσετε τοῦ Γουίλιαμ αὔριο πού ἔχει τὴν ἑορτὴν του;

Ὁ Γουίλιαμ ἦν ὁ ὑπηρετὴς πού ἐσέρβιρεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μόλις ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πετάξῃ τὸν δίσκον κατὰ γῆς.

— Ἐγὼ ξεύρω τί δῶρο θέλει ἐξηκολούθησεν ὁ ἀδιόρθωτος Χάρρυ, γιατί μου τὸ εἶπε, ψέματα Γουίλιαμ;

— Ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς εὗρηκε τρόπον νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ ἦτάν κατακόκκινος καὶ εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Χάρρυ, παιδί μου, εἶπεν ὁ πατέρας του, μιλᾶς πάρα πολὺ. Ὁ θεῖός σου θὰ ἀπορῆ μὲ τὴν ἀνατροπὴν σου. Δὲν εἶπαμε τόσες φορὲς πὺς τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν μιλοῦν στὸ τραπέζι, ὅταν εἶναι ξένοι;

Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε χωρὶς ἄλλο ἐπαισώδιον καὶ ὀλίγην ὥραν βραδύτερον κατέφθασεν ἡ Βιογινία:

« Κύριε Χάρρυ, κύριε Νόλλυ, ἐλάτε, εἶναι ὥρα νὰ πλαγιασέτε ».

Καὶ λίαν δυσαρεστημένα τὰ παιδιὰ, ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν.

Σὲ λίγο ἦσαν στὸ κρεβάτι καὶ κατὰ τὴν συνηθειάν του, ὁ Χάρρυ σὺν μεγαλείτερος ἐπερνοῦσε τὸν βραχίονά τριγύρω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ μὲ τὰ προσωπάκια σφικτὰ-σφικτὰ τὸ ἓνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, ἐκοιμοῦντο ἀμέσως.

Καυμένα παιδιὰ! Δὲν εἶχαν μὲ μῆτέρα νὰ σκύρῃ στοργικὰ ἀπὸ πάνω τους, νὰ τοὺς ψιθυρίσῃ λόγια ἀγάπης! δὲν μποροῦσαν νὰ αἰσθανθῶν τὴν γλύκα ἐνὸς μητρικοῦ φιλιοῦ! Ἐξω εἰς τὴν πεδιάδα τὰ ἀρνάκια ἐκοιμῶντο μέσα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας των, πάνω στὰ δένδρα τὰ ποιλάκια εὗρισκαν ζεστὰ πτερὰ νὰ τοὺς δώσουν προστασία, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον δὲν ἀκούετο κανένα σιγανὸ βῆμα νὰ πλησιάσῃ ἀθόρυθα τὸ κρεβάτι! καγεῖς δὲν ἤρχετο νὰ ταραξῇ τὸν ὕπνον τῶν δύο ὄρφανῶν!

### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

Ὁ σὲρ Ἔβεραρ δὲν ἔκαμε τὴν ἐφάνισίν του τὸ ἐπόμενο πρωὶ πρὸ τῆς ἑνάτης, ἀλλὰ πολὺ πρὶν αἰ κινήσεις του ὅλαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς ὅλο τὸ σπῆτι, διότι τὰ δύο παιδιὰ ἐπερίμεναν εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας του ἀπὸ τὰς 7 1)2 καὶ ἐννοοῦσαν νὰ λαμβάνουν γνῶσιν τῶν συμβαινόντων ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Κοντεύεις νὰ ἐτοιμασθῆς, Μπαμπάκα;... Τί κάνεις τώρα, σαπουνίζεσαι; Οὐ! ἀκούω νερὰ νὰ πλατσουρίζουν, θὰ βρῖσκειται μέσα στὸ μπάνιο του... Νά, τώρα σκουπίζεται, γιατί ἀκούω ἡσυχία... Τέλος ἀνοίξε ἡ πόρτα.

— Καθὼς βλέπεις, Κάρολε, ἔλεγεν ὀλίγα λεπτὰ βραδύτερον ὁ σὲρ Ἔβεραρ, δὲν μένει τίποτε μυστικὸ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι.

— Νά, ἄκουσα ὅλες τὶς λεπτομέρειας τῆς προῖνης σου τουαλέτας! εἶπεν ὁ Κάρολος γελῶν. Τί ζέστη κάμνει σήμερα! Θὰ πάνε τὰ παιδιὰ στὴν ἐκκλησίαν;

— Συνήθως πέρνω μαζί μου τὸν Χάρρυ καὶ μου κάνει ἐντύπωσι ἢ φρονιμάδα του. Νομίζω πὺς ἡ

ἐκκλησία είναι τὸ μόνο μέρος, στὸ ὁποῖον εἶναι τόσο ἡσυχος.

Ὁ Χάρου κατεγίνετο νὰ εἶρη τὸ προσενηγιάριόν του καὶ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ.

— Πήγαινε νὰ ντυθῆς, τοῦ ἐφώναξεν ὁ πατέρας του γιὰ νὰ μὴ μᾶς κάνῃς καὶ περιμένομε.

— Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς συνστάσεις τοῦ Ἐβεραρ, ὁ Χάρου κατέφθασε τὴν τελευταίαν στιγμὴν, διότι εἶχε κάποια λογομαχία μὲ τὴν Βιογινία.

Διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ μίαν ὠραιότητα καταπράσινην λεωφόρον καὶ ὁ μὲν Χάρου ἔτρεχε πίσω ἀπὸ μίαν πεταλούδαν, ὁ δὲ σὲρ Ἐβεραρ ἀπελάμβανε τὴν ὠμορφιὰ τῆς φύσεως καὶ ὁ θεῖος Κάρολος ἐσυλλογιζέτο τὸ παρελθόν, ὅταν εὐτυχῆς ἐσυνώδευε τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Πῶς τρέχει τὸ τρελλόπαιδο! εἶπεν ἔξαφνα ὁ σὲρ Ἐβεραρ. Κάνει τόση ζέστη καὶ θὰ κρυώσῃ ὕστερα.

— Εἶναι γερὸ παιδί, μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ θεῖος Κάρολος.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Δὲν ἔχει ἀρρωστήσει ποτέ του. Ἐχει πάρει ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου. Θὰ γίνῃ γερός καὶ ψηλός.

— Μοιάζει πολὺ μὲ ἓνα πορτραῖτο ποὺ ἐκτύπησα σήμερον τὸ πρωί. Ἀλλὰ ὁ Νόλλυ διαφέρει πολὺ.

— Φοβίμαι πολὺ ὅτι ὁ Νόλλυ ἔχει κληρονομήσει τὴν κράσι τῆς μητέρας του, εἶπεν ὁ σὲρ Ἐβεραρ μὲ μικρὰν δόσιν ἀνησυχίας. Εἶναι τόσο λεπτοφυῆς πλὴν τὸ παραμικρότερο κρῦν τοῦ φέρνει ἀμέσως βῆχα.

— Θὰ δυναμώσῃ μεγαλώνοντας. Κι' ἐγὼ στήν

ἡλικία του εἶχα ἀδύνατο στήθος, μὰ τώρα δὲν κρινώ-νω ποτέ.

Εἶχαν διανύσει τὸν μακρὸν δρόμον καὶ ὁ Χάρου δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Ἀνήσυχος τότε ὁ θεῖος Κάρολος ἐκύτταξε τριγύρω, ἀλλὰ ὁ γυναικάδελφός του, τοῦ τὸν καθησύχασε.

— Πᾶμε ἡμεῖς, θὰ ἔλθῃ μόνος του, εἶπεν. Ἔτσι κάνει πάντοτε.

Πράγματι, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδαν ἀμέσως νὰ παρουσιάζεται ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος ὅμως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ θεῖου, δὲν ἐπῆγε κοντὰ τους, ἀλλὰ δεξιὰ εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου ἦτο ἓνα στασίδι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο γραμμέμον τὸ ὄνομα «Ἀδελαῖς».

Πολλάκις διηρωτῶντο οἱ χωρικοί, γιατί τὸ παιδί ἐκάθητο εἰς τόσην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ εἰς μάτην τὸν ἐπροσκαλοῦσε πάντοτε κοντὰ του ὁ σὲρ Ἐβεραρ. Ὁ Χάρου δὲν ἐννοοῦσε ποτέ ν' ἀλλάξῃ θέσιν πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος ἐσκέπτετο κάποτε ὅτι ἐκεῖνη ἦτο θέσις τῆς οὐζύγου, ἀλλὰ εἶχε χαρακτηρίσει τὸν Χάρου χωρὶς καρδιά κι' ἔτσι ἐφαντάζετο μάλλον ὅτι ἀπὸ πείσμα ὁ μικρός ἐκρατοῦσε πάντα τὴν ἴδια θέσι καὶ δὲν τὸν ἐρωτοῦσε ποτέ πίπνε.

Μόνον εἰς τὸν Νόλλυ ὁ Χάρου εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικόν του, χωρὶς καὶ αὐτὸς ἴδιος νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ γιατί εἰς τὴν ἐκκλησίαν νοῦ ἤρχετο πάντα πλέον ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην του ἢ ἀνάμνησις τῆς μητρός του. Ἐκεῖ ἐσυλλογιζόταν πάντα πόσες φορές τὸν εἶχε πάρει εἰς τὸ πλευρόν της τὰς Κυριακὰς καὶ πόσον τοῦ ἤρесе νὰ ἀκούῃ τὴν μελαδική της φωνὴν ποῦ ἐψάλλε.

(Ἀκολουθεῖ)



Ἡ 13η Ὀμάς Ἀθηνῶν — ἐν Στρατοπέδῳ Καρα.



PIERRE GIRARD

## ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΩΡΜ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΟΜΑΔΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

\*\*\*\*\*  
\*\*\*\*\*

Μετάφρασις

ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

Δοκ. Μ. - Χ. ΛΟΥΡΙΩΤΗ

\*\*\*\*\*  
\*\*\*\*\*

Ἐξεκίνησε λοιπὸν γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ στολή, ἓνα καπέλλο, ἓνα χάρτη καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Μπάντεν Πάουελ.

## VII

Τὸν προσεγγὶ Κυριακὴ ὁ Ἀριστείδης ἐπαρουσίασε τὸν Φίλιππο εἰς τὴν ομάδα.

Ὁ Φίλιππος εἶχε φορέσει τὴν χακὶ στολή του καὶ τὸ προσκοπικὸ καπέλλο. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ομάδα, ἣ ὁποία ἐστάθηκε ἀμέσως εἰς προσοχὴν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς.

«Παιδιά, προσοχή! Σὰς παρουσιάζω τὸν νέο σας ὑπαρχηγό, τὸν κύριο Φίλιππο Λώρμ. Θὰ τὸν ὑπακούετε ὅπως καὶ ἐμένα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ θεωρήσετε καθήκον σας νὰ δειχθῆτε πραγματικοὶ πρόσκοποι. Ἀνάπανσις!

Οἱ πρόσκοποι ἦσαν εἴκοσι περίπου, ὅλοι μὲ τὰ χακὶ τους. Φοροῦσαν στὸ λαιμό, δεμένο κόμπο, ἓνα κόκκινο μανδύλι. Κρατοῦσαν στὸ χερὶ ἓναν κοντό.

Οἱ μεγαλύτεροι θὰ ἦσαν δέκα ἕξι ὡς δέκα ἑπτὰ ἐτῶν οἱ δὲ νεότεροι δώδεκα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν πρόσωπα γλωμὰ καὶ ἀναιμιὰ πού ἐπρόδιδαν κούρασι καὶ ἔλειψι καθαροῦ ἀέρος. Ἄλλοι μὲ τὸ δέρμα ἠλιοκαμμένο ἄφριναν μὲ τὸ πρῶτο νὰ φανῆ ἡ γερὴ καὶ δυνατὴ τους κράσις.

— Ἦταν καταφανὲς πὸς ἡ διαθέσις τῆς ομάδος ἦταν καλὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ κουβεντούλες ἔδιδαν καὶ ἔπερναν μέσα στὸν μικρὸ κήπο, πού γινόταν ἡ συγκέντρωσις.

Ὁ Ἀριστείδης παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ κάθε πρόσκοπο καὶ ἐφιστοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν του σὲ μικρολεκέδες, σὲ κουμπιὰ πού ἤθελαν γερῶτερο ράφιμο, σὲ λουριά πού ἤθελαν στερεώτερο δέσιμο.

Σὲ λίγο ξεκίνησαν. Ἦταν ἀκόμη πολὺ πρῶτ'. Ἡ πόλις ἔρημη ἀπὸ διαβάτες. Μόνον ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀκούετο ἡ φωνὴ τῶν γαλατάδων πού περνοῦσαν πουλώντας τὸ γάλα τους.

Ὁ Φίλιππος ἐβάδιζε ἐπὶ κεφαλῆς μαζὺ μὲ τὸν Ἀριστείδη. Ἦταν κάπως φοβισμένος, δὲν ἤξερε

ἀκόμη πὸς θὰ τὰβγαζε πέρα μὲ τὶς νέες ὑποχρεώσεις πού ἀνελάμβανε.

Ἐν τούτοις, εἶχε διαβάσει καὶ μελετήσῃ καλὰ τὸ βιβλίον τοῦ Μπάντεν-Πάουελ καὶ ἤξερε, ἀπάνω-κάτω, τί εἶχε νὰ κάμῃ. Πρῶτον ἔπρεπε νὰ διδάξῃ στὰ παιδιά του ὅλα τὰ μυστήρια τῆς στρατοπεδεύσεως, δηλαδὴ πὸς νὰ στήνουν τὶς σκηνές τους, πὸς ν' ἀνάβουν τὴ φωτιὰ μόνον μὲ δύο σπέρτα, πὸς νὰ διαβάζουν τὸν τοπογραφικὸ χάρτη, πὸς νὰ προσανατολίζωνται εἴτε μὲ τὸν ἥλιο εἴτε μὲ τὸν πολικὸ ἀστέρα, πὸς νὰ μάθουν νὰ γνωρίζουν τὰ διάφορα δένδρα καὶ φυτὰ καὶ ἐν γένει πὸς νὰ χάσουν ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ἀδεξιότητα τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ νὰ πλησιάσουν περισσότερο κατὰ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν εὐκινησία τοὺς κατοίκους τῆς ἐξοχῆς, πού εἶναι πάντα ἱκανοὶ ν' ἀντεπεξέλθουν μόνοι τους στὴν κάθε περίστασι.

Εἶχε ἀκόμη νὰ διδάξῃ σ' αὐτὰ τὰ παιδιά πὸς νὰ φέρονται σὰν ἄνδρες, μὲ τὴν ἀποστροφὴ τους πρὸς τὸ ψεῦδος, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν κάθε προσπάθεια, ἔχοντες ὡς δόγμα τὴν λατρεία τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐντιμότητος.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους διατάχθη στάσις. Ὁ Ἀριστείδης εἶπε στὰ παιδιά ν' ἀφήσουν κατὰχαμα τοὺς σάκκους των, τὰ καπέλλα των καὶ τοὺς κοντοὺς καὶ ἔπειτα συντάσσοντας τὴν ομάδα κατὰ τετράδας, διέταξε γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

Ἐπὶ μισὴ ὥρα τὸ ἓνα γυμνάσιο διεδέχετο τὸ ἄλλο. Ὁ κορμὸς καὶ τὰ ἄκρα κάθε παιδιοῦ ἐκάμπτοντο ἀρμονικὰ, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου. Οἱ θώρακες εὐρύνοντο, ἀέρας καθαρός εἰσχωροῦσε στοὺς πνεύμονας σὲ κάθε εἰσπνοή, τὸ αἷμα πού κυκλοφοροῦσε μὲ περισσοτέρω ταχύτητα, ἐρόδιζε τὰ μάγουλα τῶν μικρῶν.

Σὲ λίγο ἄρχισαν ἡ διάφορες ὑπηρεσίες. Ἄλλοι ἀναβαν φωτιὰ, ἄλλοι ἔτρεχαν γιὰ νὰ προμηθεύσουν τὰ χροαζοῦμενα ξύλα, ἄλλοι ἐτοίμαζαν τὰ τῆς παρασκευῆς τοῦ σουσσιτίου, καὶ τέλος ἡ ἐνωμοτιὰ τῆς ὑπηρεσίας ἔσπευδε μὲ κουβιάδες νὰ φέρῃ νερό.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ἀριστείδης ἀπλωσαν χάμω

τὴν μίερα τους καὶ μοιρασθῆκαν τὶς κονοέρβες τους καὶ τὰ φροῦτά τους.

Ὁ Φίλιππος ἐθαύμαζε τὴν εἰκόνα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά του. Αὐτὸ τὸ εὐμορφο δασάκι, τὸ καταπράσινο καὶ ὀλόδροσο, ποὺ σκόρπιζε γύρω τὴν εὐωδία τοῦ βρεγμένου πεύκου. Ἐκεῖ πάρα κάτω, ὁ καπνὸς τῆς φωτιάς ποὺ τρεμουλιαστὸς χανόταν μέσα τὴν καταχνιά ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε διαλυθῆ. Τὰ παιδιά μὲ τὴν ὠραία καὶ ἀρμονική τους ἐνδυμασία. Τὰ γέλωτα, τὰ τραγουδία, ἢ διαταγὲς ποὺ ἀκούοντο ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ὅλα αὐτὰ ἐσημιάζιζαν ἕνα σύνολο γεμάτο ζῶη κι' εὐθυμία, μὰ νερνική κίνησι πούχε τὴ χάρι της.

Ἐκεῖνὴ τὴν στιγμή ἕνας Πρόσκοπος στάθηκε εἰς προσοχὴν ἔμπρὸς στὸν Ἀριστείδην σταλμένος ἀπὸ τὸν ἐνωματάρχην του. Εἶχε παρακούσει τὸν ἀνώτερο του καὶ στεκόταν ἐκεῖ ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

Ὁ Ἀριστείδης τὸν κτύπαζε κατάματα μὲ μεγάλη σοβαρότητα. Δὲν τοῦ ἀπέτεινε παρὰ ὀλίγα σύντομα λόγια, ἀναγκάζοντάς τον μὲ τὸ ὄφρος του νὰ στέκεται πάντοτε εἰς προσοχὴν ἔμπρὸς του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κινουσε τὴν φιλοτιμία τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ ἀνάγκαζε νὰ κατιπῆ τὰ δάκρυα του. Μόλις ἡ παρατήρησις ἐτελείωσε ὁ μικρὸς ἔκανε μεταβολὴ κανονικὴ καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος εἶπεν ὁ Ἀριστείδης εἰς τὸν Φίλιππον. Ἀποφεύγω τῆς παρατεταμένες ἐπιπλήξεις καὶ μὲ λίγα μόνον λόγια τοῦ ἐκθέτω τὸ σφάλμα του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν μεταχειρίζομαι ὡς ἄν ἦταν μωρό. Μ' εὐγνωμονεῖ γι' αὐτὸ καὶ μετανοεῖ ἀκόμη παραπάνω γιὰ τὸ λάθος του.

Ἄλλως τε ἀφοῦ προσπαθῶ νὰ τοὺς ἀναπτύξω τὴν ἐνεργητικότητά τους, τὴν εὐθυμία, τὴν ὑγεία, δὲν μπορῶ νὰ ἀπαιτῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά μὰ διαρκῆ πειθαρχία.

Ἡ πειθαρχία ποὺ τοὺς ζητῶ εἶναι μὰ ἐξάσκησης τῆς θελήσεως των. Ἄλλοιῶτα θὰ ἦταν ἐνάντια πρὸς τὴν μέθοδό μου.

Ὁ Φίλιππος μὲ ἐκκληξί παρατηροῦσε πόσο τὰ παιδιά ὑπήκουον στοὺς ἐνωματάρχας των, ἂν καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν καὶ πολὺ μεγαλύτεροι τους. Καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ προσποιῶνται τοὺς μεγάλους ἢ τοὺς ἀρχηγούς.

... Ἐκεῖ πάρα κάτω κάποιον παιχνίδι διοργανώνετο. Μιὰ ἐνωματία εἶχε κρυφθῆ μέσα στὸ δάσος καὶ ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ ἕνα ὀρισμένο σημεῖο ποὺ τὸ ὑπερήσπιζε μὰ ἄλλη ἐνωματία.

Τὸ παιχνίδι διήρκεσε γιὰ πολὺ. Οἱ Πρόσκοποι μὲ ἐπιτηδεύτητα ἐπροχωροῦσαν ἀφ' ἑνὸς καὶ προφυλάσσοντο ἀφ' ἑτέρου.

Κάποτε κανένα κεφάλι ἐξεπετάγετο ἀπὸ τοὺς θά-

μους, καὶ σὲ λίγο ἐξηφανίζετο. Ὁ Φίλιππος ἔπαρκαλουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἀσκησι. Ἦδη δύο πρόσκοποι, ὄρμησαν νὰ καταλάβουν τὴν θέσιν ἀλλὰ αἰχμαλωτίστησαν προτοῦ τὴν φθάσουν.

Ἐνας τρίτος ὅμως πρὸ τυχερὸς καὶ πρὸ ἐπιτηδείου κατώρθωσε νὰ πατήσῃ τὸ σημεῖο, ὑπὸ τὰ γενικά ἐπιφωνήματα.

Ὁ Ἀριστείδης ἐσυγκέντρωσε τὴν Ὀμάδα, καὶ ἐνώ οἱ μύγαιροι ἐτοίμαζαν τ' ὁσά τὸς εἶπε λίγα λόγια.

Ἐστέκετο ὀρθὸς ἔμπρὸς στοὺς Πρόσκοπους του ποὺ ἦσαν καθισμένοι κατάχαμα καὶ ἐμιλοῦσαν μὲ μεγάλη ἀπλότητα.

— Εἶδα, εἶπε, πὸς μερικοὶ ἀπὸ σᾶς δὲν χαιροτοῦν στὸ δρόμο τοὺς συναδέλφους των. Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει. Ἐπιθυμῶ οἱ Πρόσκοποι τῶν διαφόρων Ὀμάδων νὰ ἀλληλοχαιροῦνται. Αὐτὸ θέλει νὰ πῆ: «Εἶμαι φίλος σου, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ βοηθήσω ἂν ἔχῃς ἀνάγκη». Προσπαθήσατε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴ μου καὶ γρήγορα νὰ ἐξοικειωθῆτε μὲ αὐτὴν τὴν συνήθειαν.

Τὸ ὁσά ἦταν ἔτοιμο, κι' ὅλοι μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ ἤπιαν, ἂν καὶ εἶχε καπνιστῆ ἀπὸ τὰ ξύλα, γιὰτὶ ἀρχίσε νὰ κάμῃ ἀρκετὰ δυνατὴ ψύχρα.

Ἐπειτα τὰ σακκίδια ἐτοιμίσθησαν, τὰ φορτώθηκαν στὴν πλάτη καὶ ὁ Φίλιππος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὀμάδος γιὰ νὰ γυρίσουν στὴν πόλι.

Σ' ὄλο τὸ δρόμο τὰ παιδιά τραγουδοῦσαν μ' εὐθυμία, κι' ὅταν ἔφθασαν στὴν πόλι ὁ Ἀριστείδης προτοῦ διαλύσῃ τὴν Ὀμάδα του ἀπέτεινε λίγα λόγια στὰ παιδιά.

— Οἱ συγκεντρώσεις πρέπει νὰ γίνονται μὲ περισσότερη ἡρεμία. — Οἱ σκηνές νὰ καθαρισθοῦν καλά, καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμες γιὰ τὴν ἐρχομένη πέμπτη, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὄλοκου, ἂς δώσῃ τῆς κατάλληλης ὁδηγίης γι' αὐτό. — Ὁ κατάλογος τῆς ἐξετάσεως τῶν πτυχιῶν θὰ τοιχοκοληθῆ στὸ Σῶμα.

«Σήμερον ἔμεινα εὐχαριστημένος μὲ τὴν Ὀμάδα, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ μέλλον ἢ σύνταξις νὰ εἶναι ταχύτερα καὶ νὰ γίνεται ἀθορούβως. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐργαζόμεθα καὶ νὰ μιλοῦμε συγχρόνως.

«Εἰς προσοχὴν! . . . Τοὺς ζυγούς κῦσατε!»

Ὅλοι, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, πλησίασαν τοὺς δύο ἀρχηγούς γιὰ νὰ τοὺς σφίξουν τὸ χέρι. Εἴκοσι εἰλικρινῆ βλέμματα τοὺς κτύπαζαν στὰ μάτια, εἴκοσι ἔντιμα χέρια ἐσφίξαν τὰ δικά τους. Μεταξὺ τῶν παιδιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν των ὑπῆρχε μὰ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη καὶ μὰ ἀλύγιστη φιλία.

Ὁ Φίλιππος ἄφισε τὸν Ἀριστείδην καὶ γύρισε σπῆτι του παραζακισμένος ἀπὸ τῆς σκέψεως ποὺ ἀλληλοσυγχρόοντο στὸ μυαλό του.

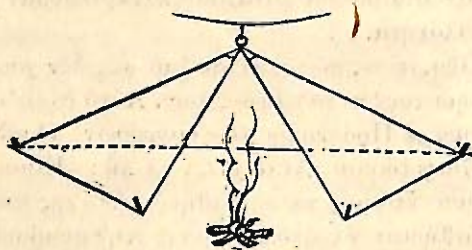
(Ἀκολουθεῖ)

**ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ**

**ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ**

Ποιό είναι τὸ παιδί πὸν δὲν περιμένει μ' ἀνυπομονησία τὴν ἀγγελία μᾶς ἐκδρομῆς, κι' ἐκδρομῆς μάλιστα πὸν θὰ κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἡμέρα.

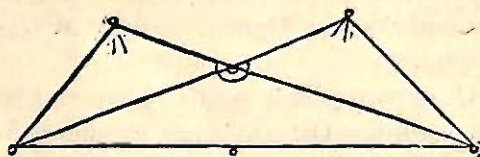
Ἐκδρομὴ πὸν προϋποθέτει κατασκήνωσι σὲ κανένα ὠμορφο δάσος ἢ σὲ καμμιὰ ἐκτεταμένη πεδιάδα, ὕψου στὸ ὑπαίθρου μὲ τὴν συντροφιά τῶν ἄστρον,



ξύπνημα, τὸ γλυκοχάραμα μὲ τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν καὶ τὶς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, συσσίτιο, παιχνίδια, γυμνάσια, γέλοια καὶ χαρά.

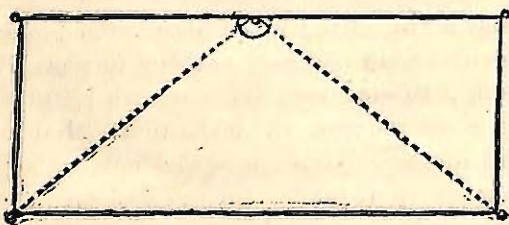
Αὐτὰ ὅλα κλείνονται σὲ ἓν λέξεις μέσα : « Ζωὴ στὸ Στρατόπεδο ». Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ πὸν τεριάζει πραγματικά στὸν Πρόσκοπο, γι' αὐτὴν εἶναι φτιαγμένος.

Ἐκεῖ στὴν ἀνοικτὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου πὸν θὰ



βρίσκειται σὲ διαρκὴ ἐπαφὴ μὲ τὴ φύσι, θὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ γυμνάσῃ καὶ τὸ μικρότερο μῦρο τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ ὑγεία του θὰ ἀναζωογονηθῇ ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα, πὸν θὰ τὸν περιβάλλῃ. Ὁ χαρακτήρας του θὰ δυναμώσῃ καὶ θὰ ἀνδρωθῇ μὲ τὴν σκληραγωγία καὶ τὴν τακτικὴ καὶ κανονικὴ ζωὴ.

Ὅμως, ἂν καὶ ἡ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου εἶναι

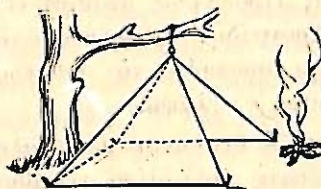


ὅ,τι τὸ ὠραῖο καὶ τὸ ὑγιεινό, θὰ ἔλθῃ ἴσως στιγμῆς, πὸν θὰ φανῇ βαρεῖα στοὺς μικροὺς Πρόσκοπους. Καὶ τοῦτο, δταν ἀντιληφθοῦν πὸς κάθε τους κίνη-

σις, κάθε τους πράξι πρέπει νὰ βαδίζῃ πρὸς ἓνα ὠρισμένο πρόγραμμα. Τίποτε τὸ ἀσυλλόγιστο, τὸ ἀλογάριαστο μέσα σ' ἓνα στρατόπεδο.

Καὶ τότε, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς Πρόσκοπους, θὰ φωνάζουν : μ' αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ εὐλειθερία πὸν περιμέναμε ; κι' ἡμεῖς πὸν νομίζαμε πὸς θὰ μπορούσαμε, τέλος πάντων, νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, μακρὰ ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τοῦ σπητιοῦ !

Ὅχι μικρὰ μου παιδιά. Τὴν ζωὴ σας στὸ στρατόπεδο θὰ τὴν διευθύνῃ ἓνα στιβαρὸ χέρι, καὶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές του θὰ βαδίζετε ὅλοι. Τὸ πρᾶγμα θὰ σᾶς φανῇ ἴσως βαρὺ στὴν ἀρχή, μὰ γρήγορα θὰ συνειθίσετε καὶ θὰ καταλάβετε οἱ ἴδιοι πὸς

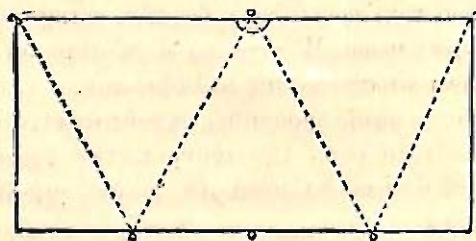


εἶναι μεγάλη ἱκανοποίησις νὰ αἰσθάνεσθε ὅτι διοικεῖσθε ἀπὸ ἓναν ἀνώτερο, ἐπάνω στὸν ὁποῖον μπορείτε νὰ ἐπαναυάσεσθε, βέβαιοι πὸς

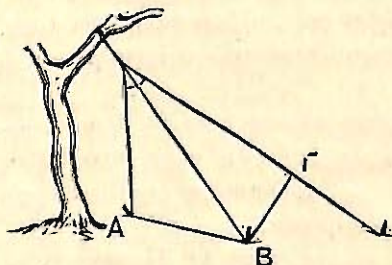
κάθε του διαταγὴ εἶναι δίκαια καὶ σωστὴ.

Ὅταν ὅλοι οἱ μικροὶ Πρόσκοποι τὸ νοιώσετε αὐτό, τότε θὰ ἐπικρατήσῃ στὸ στρατόπεδο τὸ μεγάλο αὐτὸ καλό, πὸν λέγεται πειθαρχία. Τότε μόνον τὸ στρατόπεδο θὰ γίνῃ μιὰ ὀνειρεττὴ διαμονή, τότε μόνον ἡ τάξις καὶ ἡ ὁμόνοια θὰ βασιλεύσῃ σ' αὐτό.

Τώρα, τὸ πὸς θὰ στερεωθῇ ἡ πειθαρχία μέσα σ' ἓνα στρατόπεδο, αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ κρίνῃ καὶ θὰ



τὸ κανονίσῃ ὁ ἀρχηγός. Θὰ ἔχῃ φροντίσι νὰ ἔχῃ ἓνα τακτικὸ πρόγραμμα ἐργασίας, πὸν θὰ τὸ ἀκολουθῆσῃ κατὰ γράμμα. Κάθε Πρόσκοπος θὰ ἔχῃ τὴ δουλειά του, πὸν τὴν ἐκτελεῖ μὲ τάξι καὶ προθυμία. Οἱ χασομέρηδες εἶναι περιττοὶ γιὰ ἓνα στρατόπεδο. Δὲν εἶναι ἱκανοὶ παρὰ φασαρία νὰ προξενοῦν καὶ νὰ ἐμποδίζουσιν τοὺς ἄλλους, πὸν θέλουν νὰ δουλέψουν.



Ὁ Πρόσκοπος θὰ μάθῃ στὸ στρατόπεδο πὸς κάθε ὄρα ἔχει καὶ τὸν περιορισμὸ της. Καὶ θὰ νοιώσῃ

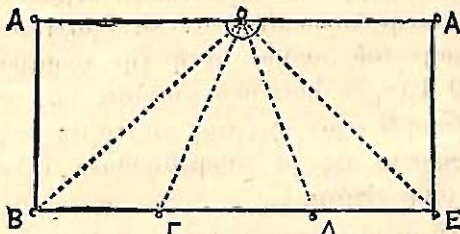
πὺς ἂν θέλῃ νὰ ἀπολαύσῃ πραγματικὰ τὴν ὥρα τοῦ παιγνιδιοῦ, πρέπει πρῶτα νὰ ἐργασθῇ καλὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας.

Μὴ νομίζετε ποτὲ πὺς τὸ νὰ ὑποτάσεσθε ὅταν πρέπει, θὰ πῆ νὰ παύσετε νὰ εἰσθε ἐλεύθεροι.

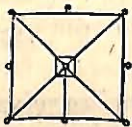
Ἀργότερα θὰ καταλάβετε πὺς ὁ πραγματικὰ ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ γνωρίζει νὰ παραμερίσῃ τὰς ὁρῆξεις του καὶ τὰς ἐπιθυμίας του, ὅταν τὸ καθήκον τοῦ ἐπιβάλλει νὰ ὑπακούσῃ καὶ ὑποταχθῇ σ' ἕναν ἀνώτερο ἢ μεγαλειότερο.

Αὐτὰ ὅλα, μὲ λίγη καλὴ θέλησι, θὰ σᾶς κάμῃ ἢ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου νὰ τὰ νοιώσετε καὶ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ προπαρασκευαστικὴ σχολὴ γιὰ τὸν μετέπειτα δρόμο σας στὴ ζωὴ.

Ἄλλὰ καὶ πόσα ἄλλα χορήσιμα καὶ ὠφέλιμα πράγματα δὲν θὰ μάθετε.



Καθὼς ξέρετε ἕνας Πρόσκοπος πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ παρασκευάσῃ τὸ κάθε τι μόνος του. Δὲν εἶναι λοιπὸν γι' αὐτὸν μιὰ θαυμασιὰ εὐκαιρία νὰ ἐξασκηθῇ σ' ἕνα σωρὸ χορήσιμα πράγματα ἀφοῦ βέβαια δὲν θὰ ἔχῃ μαζί του μεταφέρει ἀπὸ τὴν πόλι παρὰ πολὺ ὀλίγα καὶ θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος μόνος του νὰ κατασκευάσῃ ὅ,τι θὰ τοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο γιὰ τὴν διαμονὴν του στὸ στρατόπεδο.

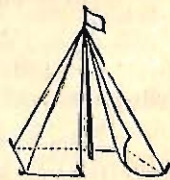


Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε λοιπὸν πάρα κάτω τὸν τρόπο ποὺ θὰ μπορέσετε νὰ φτιάξετε ὅ,τι θὰ σᾶς λείπῃ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ διαμονὴ σας ὅσο τὸ δυνατόν πὺς εὐχάριστη.

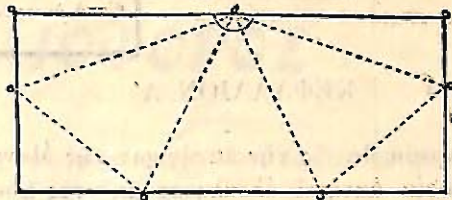
Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐκεῖνο ποὺ χρειάζονται οἱ Πρόσκοποι γιὰ νὰ κατασκηνώσουν, εἶναι σκηνὲς ἢ ἀντίσκηνα. Ἄν ἡ οὐρὸς στερεῖται ἀπ' αὐτά, μπορεῖ κάλλιστα νὰ κατασκηνώσῃ μὲ σκηνὲς ποὺ μποροῦν μόνον τους οἱ Πρόσκοποι νὰ κατασκευάσουν.

Ὅ,τι δὴποτε πανὶ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γι' αὐτὲς τὶς σκηνὲς, φθάνει νὰ εἶναι ἀρκετὰ στερεὸ καὶ νὰ τοῦ βάλουν κρίκους ἢ θηλιές γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ δένεται στοὺς πασσάλους. Ἄν μάλιστα βάλουν κρίκους σὲ διάφορα μέρη, εἶναι δυνατόν μὲ τὸ ἴδιο πανὶ νὰ γίνουν σκηνὲς διαφόρων σχημάτων.

Ὡς βλέπετε δείχνουμε σειρὰ σκηνῶν ποὺ μποροῦν



νὰ κατασκευασθοῦν μὲ τὸ αὐτὸ κομμάτι ἑνὸς ὀρθογωνίου ὑφάσματος· φθάνει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ κρίκους ἢ θηλιές στὴν κατάλληλη θέσι.



Ἀπὸ τὰ πάρα πάνω σχέδια θὰ καταλάβετε λοιπὸν πὺς νὰ ετοιμάξετε πανὶ γιὰ τὶς διάφορες σκηνὲς. Φθάνει ὅπου βλέπετε γραμμὲς νὰ ράψετε λουρίδες γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πανὶ στερεὸ, ὅπου δὲ ὑπάρχουν κουκκίδες νὰ ραφθοῦν κρίκοι ἢ θηλιές.

Τώρα, ἂν τυχὸν καὶ ἡ στρατοπέδευσις πρόκειται νὰ κρατήσῃ περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἡμερονύκτιο, σωστὸ εἶναι, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ μεγαλιότερη εὐρυχωρία μέσα στὴ σκηνή, νὰ σκάφθῃ τὸ χῶμα σὲ βάθος ἑνὸς μέτρου καὶ ἀπάνω κεῖ νὰ στηθῇ ἡ σκηνή. Ἔτσι, εἶναι δυνατόν νὰ στέκεται κανεὶς ὀρθὸς σὲ κάθε σημεῖο τῆς σκηνῆς. Ὅσο ἡ σκηνὴ ἔχει καὶ μιὰ ἔλλειψι: Δὲν μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν ζέστη τοῦ ἡλίου, ποὺ καμμιά φορὰ στὸν τόπο μας εἶναι ἀφόρητος. Γι' αὐτὸ θὰ συμβουλευσώμε νὰ δίδεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸ ποῦ θὰ στηθοῦν ἡ σκηνὲς. Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ νὰ τὰς σκεπάξετε μὲ κλαδιά, τὰ ὁποῖα συχνὰ θὰ βρέχετε μὲ νερό.

Τώρα ἂν τύχῃ καὶ ξεκινῶντας γιὰ ἡμερήσια ἐκδρομὴ, ἀναγκασθῆτε γιὰ ἕναν ὅποιον δὴποτε λόγο νὰ διανικτερεύσετε ἔξω τὴ νύκτα, τότε ἀφοῦ φυσικὰ δὲν θὰ ἔχετε πάρη μαζί σας τῆς σκηνῆς σας μπορεῖτε κάλλιστα νὰ κατασκευάσετε καλύβες ποὺ θὰ σᾶς προφυλάξουν ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νύκτας.

Τὸ πρῶτον εἶναι πολὺ εὐκόλο δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μακρὸ παλοῦκι στὸ χώρισμα τῶν κλαδιῶν ἑνὸς δένδρου, ὁλόγυρα δὲ πλέκεται κλαδιά, θημάρια καὶ θάμνους κ' ἔτσι μὲ μεγάλη εὐκολία ἔχετε μιὰ πρόχειρη καλύβα. Ἄν μάλιστα τὸ ψῦχος εἶναι δυνατόν ἀνάβετε μπρὸς στὸ ἀνοιγμα τῆς καλύβας φωτιά καὶ εἰσθε βέβαιοι ἔτσι πὺς θὰ περάσετε μιὰ θαυμασιὰ νύκτα.

Ἄν πάλι ἀναγκασθῆτε νὰ περάσετε μιὰ νύκτα ἐντελῶς στὸ ὑπαιθρο δηλαδὴ χωρὶς νὰ ἔχετε διόλου σκηνὲς πρέπει νὰ ξέρετε πὺς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κοιμηθῆτε ἀπάνω στὸ χῶμα, ἀλλὰ νὰ κατασκευάζετε ἕνα στρώμα ἀπὸ ξερὰ φύλλα, χόρτα καὶ κλαράκια. Ἀπάνω ἐκεῖ ξαπλώνεσθε ἀφοῦ προηγουμένως ξεσφίξετε τὴν ζώνη σας καὶ τυλιχθῆτε ἔπειτα μέσα στὴν κουβέρτα σας βάζοντας τὸ σάκκο σας γιὰ μαξιλάρι καὶ γυρίζοντας τὰ πόδια πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναμένους φωτιᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)



PIERRE DECOURCELLE

## ΦΑΝΦΑΝ ΚΑΙ ΚΛΟΝΤΙΝΕ

Κατὰ διασκευήν ἐκ Γαλλικοῦ Μυθιστορήματος  
ὑπο Δ)ΟΣ ALEX

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Μονιάρτης. Ἡ συνοικία ἀντηγεῖ δλόκληρος ἀπὸ τὰς φωνὰς καὶ τὸν δαιμονιώδη θόρυβον τῶν θηριοδασμαστῶν, ταχυδακτυλουργῶν, παλαιστῶν, ἀκροβατῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ὑπαιθρίων θεαμάτων.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου καὶ μεταξὺ τῶν σκιηῶν καὶ τῶν καλυβῶν, σταθμεύει ἡ ἄμαξα τοῦ θιάσου Λαλιμάς καὶ Σιας.

Εἶναι πρωί, ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου ἀπουσιάζουν καὶ μόνον ὁ Λαλιμάς καὶ ἡ Ζεφυρίνα, καθισμένοι σ' ἓνα τραπέζι, πίνουν τὸν καιρὸν τοὺς καὶ συζητοῦν.

— Ναί, Λαλιμάς, παραδέχομαι πὸς εἶσαι πῶ πανοῦργος ἀπὸ μένα, μὰ τί τὸ θές, εἶμαι γυναῖκα... Ἔπειτα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, προαισθάνομαι πὸς θὰ μᾶς συμβῇ κάτι τι κακὸ μ' αὐτὸν τὸν Ἰσίδωρο.

— Σώπα. Τὸ λὲς γιὰ τὸν ζηλεύεις.

— Ἐγὼ ζηλεύω! ἀνέκραξεν ἡ θελκτικὴ Ζεφυρίνα καὶ γιὰ τὸ νὰ ζηλέψω τὸν Ἰσίδωρο;

— Γιὰ τὸν χειροκροτᾶνε περισσότερο ἀπὸ σένα ...

— Δὲν ζηλεύω καθόλου, μόνον φουρκίζομαι πῶ βλέπω τὴν τεμπελιά του. Δὲν ἔννοεῖ νὰ κουνήσῃ τὸ χεῖρ του καὶ ἄμα τοῦ πῶ τίποτα μοῦ κοπανᾷ διαρκῶς, ὅτι ἀρκετὰ λεφτὰ ἔβγαλε στὴ Μουασδόνη.

— Σούτ! μὴ μιλάς γι' αὐτό, διέκοψεν ὁ Λαλιμάς.

— Καλά, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζεφυρίνα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μοῦ τὸ κοπανᾷ ὅλη τὴν ὥρα, γιὰ τὴν ἐπιτέλους τὸ χρέος του ἔκανε... Ἐμεῖς τὸν εἴχαμε μαζέψῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους πῶ δὲν εἶχε νὰ φάῃ, μὰ εἶναι ἀχάριστος νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς...

| Τὰ παράπονα τῆς Ζεφυρίνας ἦσαν πολὺ δίκαια, διότι πράγματι ὁ Ἰσίδωρος Πανούφλ, πῶ κατ' ἀρχὰς προσέφερε μεγάλας ἐκδοιλεύσεις εἰς τοὺς εὐεργέτας του, τώρα σπανίως προσέφερε τὴν πολυτιμὴν συνεργασίαν του, ἕλπιον τὴν ὡραίαν Ζεφυρίναν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ.

Τῶν ἕλπιον αὐτῶν προηγείτο πάντοτε μία παράστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μέρος ὁ Λαλιμάς καὶ τὰ δύο παιδιὰ ὁ Φανφάν καὶ ὁ Κλοντινέ, τὰ ὁποῖα ἤρσαν καὶ ἐχειροκροτοῦντο ζοηρά. Ἀλλὰ ὁ Φανφάν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ

νὰ ἐπιδορᾷ ἡ διδασκαλία τοῦ Πανούφλ, δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος. Μόνος, χωρὶς ὀδηγόν, εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐκολὰ δύναται κανεὶς ν' ἀποπλανηθῆῃ, συχνὰ ἐδίσταζεν ἂν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ συνείδησίς του, ἢ τὸ κακὸν πῶ τὸν συνεβούλευεν ὁ Λαλιμάς καὶ ὁ Πανούφλ. Πολλάκις ὅμως ὁ Φανφάν ἐγένετο κύριος ἑαυτοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀνησυχούσε πολὺ τοὺς κυρίους του. Ἡσθάνοντο ὅτι δὲν εἶχε λησιμονήσῃ ἀκόμη τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύχτα, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀκούσει τὴν σπαρακτικὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου πῶ εἶχε δολοφονήσῃ ὁ Πανούφλ καὶ τὴν ἔξαλλον φυγὴν των διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν.

Εἰς μίαν ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἔξαλείψουν ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ παιδιοῦ αὐτὴν τὴν τρομερὰν σκηνὴν. Ὁ Φανφάν ἀπαντοῦσε πάντοτε μὲ ἓνα μικρὸ μειδίαμα, ἢ δὲ ὠχρὰ ὄψις του καὶ τὰ ἀπλάνῃ μάτια του ἐφαίνοντο ὡς νὰ παρηκολούθουν ἀκόμη τὴν φρικιαστικὴν εἰκόνα.

— Τὸ θυμᾶται πάντα, ἔλεγεν ὁ Λαλιμάς φοβισμένος, ἐνῶ ὁ Φανφάν μὲ δόντια σφιγμένα καὶ βλέμμα ἐπίμονον, τοὺς ἐκύτταζε τόσον περιέργω, ὥστε ἠναγκάζοντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν:

— Ἐ; τί ἔχεις καὶ μᾶς κυττάζεις ἔτσι;

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι βλακεῖες ἔλεγεν ὁ Πανούφλ, τὸν ὁποῖον ἐρωτοῦσαν συχνὰ περὶ αὐτοῦ, εἶναι ἐκεῖνο πῶ λένε «τύχη τῆς συνειδήσεως» μερικοὶ βλάκες. Καὶ ξέρετε, ὅποιος πάσχει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, νομίζει πὸς ὅλοι τὸν κυνηγοῦνε καὶ τοῦ φωνάζουν: «Κλέφτη... δολοφόνε...»

— Ἐχει δίκιο, ... ἔχει δίκιο, ... ἔλεγεν ἡ Ζεφυρίνα καὶ ἐκύτταζε τὸν σύζυγόν της, πῶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ψυχραίμος καὶ ὅμως ἦταν γλωμός.

— Βρὲ ἀδερφέ, καταντᾷ κανεὶς ὑποχόνδριος, ἐξηκολούθει ὁ Πανούφλ, καὶ ἂν σὲ κυττάξῃ λίγο ἕνας ζωροφύλακας, νομίζεις πὸς ἔφθασε ἡ τελευταία σου στιγμή.

— Μὰ ὁ Φανφάν ξέρεῖ..., θυμᾶται...

— Τί;

— Ἐκείνη τὴν ἱστορία... στὴ Μουασδόνη... τὸν ἀνθρώπον...

— Καλὲ τί βλάκας εἶσαι... Μήπως ξέρεῖ τίποτα τὸ θετικόν;... Δὲν εἶδε τίποτα καὶ οὔτε κἂν ξέρεῖ τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ. Ἐπειτα θὰ πᾶν νὰ προδώσῃ τὸν πατέρα του, ἀφοῦ νομίζει πὸς εἶσαι πατέρας του!

(Ἀκολουθεῖ)

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ

### I

#### Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

— Τί ήταν, μητέρα μου, αυτό, που βρόντηξε;  
 — Δεν άκουσα, παιδί μου, τίποτα. . . .  
 — Νά! άκουσες! Νά, πάλι! . . . .  
 — Ναι, άκουσα. Μή τρομάζεις, παιδάκι μου. Είπε κανόνια. Άκουες τώρα; Βρόντούν πιο δυνατά και πολλά μαζί. Οί δικοί μας θα είνε; Ήλθαν για να μάς ελευθερώσουν. Τόσον καιρό, που πολεμούσαν, ελευθέρωσαν τόσα άδελφια μας από τη σκλαβιά! Τώρα ήλθαν να ελευθερώσουν κι' εμάς! Ναι, Έλληνικά είνε τα κανόνια! Άκουσε πόσο γλυκά βοϊζουν στον άέρα! Θαρρείς, πως λένε τόν τραγουδι της Έλευθερίας με τη γλυκειά τους βοή! Θαρρείς, πως λένε τόν Έλληνικό τραγουδι, που σου εμάθανε ο μακαρίτης ο πατέρας σου κρυφά από τους Τούρκους! Τό θυμάσαι, Κωστάκη μου; . . . . .  
 — Πώς να τόν ξεχάσω τόσο ώμορφο τραγουδι; Κάθε βράδυ, πρώτα κάμω την προσευχή μου και ύστερα λέγω τόν τραγουδι αυτό, τόν Έθνικό μας Ύμνο. Τό λέγω όμως σιγά για να μη τόν άκούσουν οί Τούρκοι.  
 Και άρχισε να τραγουδή με χαμηλή φωνή, αλλά και με συγκίνηση.

« Σε γνωρίζω από την κόμη  
 > τού σπαθιού την τρομερή... »

— Μή, σόπα. Θα μάς άκούσουν οί Τούρκοι και θα πάθουμε χειρότερα άπ' εκείνα, που έπαθε ο μακαρίτης ο πατέρας σου. Θυμάσαι...

— Ναι, θυμώμαι που τόν σκότωσαν πρώτα και ύστερα τόν έδεσαν πίσω από ένα άλογο. Έπάνω στο άλογο ήταν ένας άγριότουρκος και κατόπι του έσεργε τόν καυμένο τόν πατέρα μου, σαν τόν Έκτορα, που τόν έσεργε ο Άχιλλεύς πίσω από τ' άμάξι του. Άλήθεια, μητέρα, σε ρώτησα πολλές φορές κι δέν μου είπες, γιατί και πως τόν σκότωσαν... Θα μου πής τώρα;

— Άκουσε, παιδί μου, περίση τέτοια εποχή — παραμονές των Χριστουγέννων — ήλθαν καμμιά δεκαριά Τούρκοι και ζήτησαν τόν πατέρα σου. Του είπαν να πάη μαζί τους στρατιώτης. «Τί; λέγει τότε εκείνος». Να πολεμήσω μαζί με σ'ς τ' σκυλιά, και να σκοτώνω τ' αδελφιά μου, τους Έλληνες! ; «Έκατό κομμάτια να με κίνετε δέν θα τόν κάνω αυτό ποτέ!» Άμέσως τότε τόν άρπαξαν, τόν έδεσαν σφιχτά, τόν έδειραν και τόν πήραν και έφυγαν για τόν στρατόπεδο. Μόλις έφθασαν εκεί, τόν έβυσαν, γιατί ήταν βέβαιος, πως δέν μπορούσε να τούς φύγη. Και δέν μπορούσε, γιατί γύρω στο στρατόπεδο φύλαγαν σκοποί. Την άλλη μέρα τόν έβαλαν να φέρη μεγάλες πέτρες και χόματα και άλλα πράγματα για να κάμουν προχόματα. Τότε είδε και τόν έξιδελφό σου, που τόν είχαν πάρει δυό μέρες πειό μπροστά. Έτσι επέγρασαν αρκετές ημέρες. Τέλος, μιá άγρια νυχτιά, που ο άέρας φυσούσε δυνατά, οί σκοποί κρούσαν και χόθηκαν κάτω από τ' αντίσκηνά τους. Ήταν κατάλληλη ευκαιρία να τόν σκάσουν, ΄εξέκριναν λοιπόν κι' οί δυό,

αλλά δέν προχώρησαν παρά όλίγα βήματα κι' άκούεται μιá τουφεκιά. Σημιάτησαν και είδαν να τρέχουν κατόπι τους ός είκουσι Τούρκοι. Θέλησαν να προχωρήσουν πάλι, αλλά άμέσως ξανάρχισαν οί τουφεκιές. Ο έξάδελφός σου κρύφθηκε πίσω άπ' ένα δένδρο. Ο πατέρας σου όμως, .. αλλοίμονο! δέν πρόφθασε να κρυφθ'η και μιá σφαίρα τόν βρήκε στην καρδιά και τόν άφησε νεκρό! Έτρεξε άμέσως ο έξάδελφος, αλλά δέν έπρόφθασε...

— Άχ! να ήμουνα εκεί να σκότωνα κανένα βρωμέτουρκο κι' άς με σκότωναν ύστερα κι' έμένα; ψιθύρισε τρίζοντας τα δόντια του άπ' τόν θυμό ο Κώστας. Έπειτα έρώτησε: Και πως τ' άξερες, έσύ μητέρα. Όλα αυτά;

— Οί Τούρκοι τούς πήραν και τούς δυό στο στρατόπεδό τους. Ο έξάδελφός σου όμως έφυγε πάλι την ίδια νύχτα και την άλλη βραδυά ήλθε στο χωριό. Άρρησε, γιατί πολεμούσαν τότε μακριά, σε άλλο χωριό. Κάθησε λοιπόν και μάς τ' είπε όλα. «Φύγαμε άπ' τους Τούρκους», έλεγε με δάκρυα στα μάτια «με μιá λαχτήρα: Νάντικρύσουμε τη γαλανόλευκή μας να κυματίξη κι' άς μάς σκότωναν ύστερα... τ' σκυλιά!» Άλλά, βλέπεις, δέν είχαν αυτή την τύχη. Σάν ξημέρωσε — ήταν ή ίδια μέρα, που έφεραν τόν μακαρίτη τόν πατέρα σου σκοτωμένο — τόν έπιασαν πάλι. Από τότε — ένας χρόνος τώρα — δέν μάθαμε τί έγεινε. Θα τόν σκότωσαν κι' εκείνον. Μά σκοτώθηκαν και οί δυό για την Πατρίδα και όποιος, παιδάκι μου, πεθαίνει...

Δέν πρόφθασε ναποτελειώσει ή φράση της. Ένα κανόνι πιο δυνατό από τ' άλλα άκούσθηκε, μιá τόσο δυνατό, που από ένα παράθυρο έσπασαν δυό τζάκια. ΄Υστερα τ' κανόνια έσώπασαν και μονάχα ο άέρας άκούοταν, που σφύριζε με μανία... Και περήφανη ή μητέρα σήκωσε ψηλά τόν κεφάλι της και είπε πάλι:

— Όποιος παιδί μου, πεθαίνει για την Πατρίδα μένει άθάνατος. Ήταν τυχερό τόν αίμα του πατέρα σου να μάς φέρη την ελευθερία. Μόνο, που δέν πρόφθασε ο καυμένος να ιδ'η τη γαλανόλευκή μας να κυματίξη....

### II

#### Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

— Μητέρα, άκουσε! ξανάρχισαν τ' κανόνια μας να βρόντούν! Νά ήμουνα κι' εγώ εκεί! Άφησέ με, μητερούλά μου, να πάω...

— Πού, παιδάκι μου;

— Εκεί, που είναι τ' στρατιώτικα μας!....

— Όχι, άκόμη!... είσαι μικρός... Σάν μεγαλώσης θα πής και συ να πολεμήσης τους Τούρκους...

— Μά, δέν θα πάω στρατιώτης. Θα πάω για να βοηθώ μόνο τους στρατιωτές μας. Είμαι δεκαπέντε χρονών! Θα τούς φέρνω ό,τι χρειάζονται, θα νικήσουμε τους Τούρκους και τότε θα έκδικηθώ τόν θάνατο του πατέρα μου. Και, σάν μπουνε μέσα στο χωριό μας, θα είμαι εγώ σηματοφόρος και έτσι θα ήσυχάση κι' ή ψυχή του μακαρίτη τού πατέρα μου, γιατί θα λέη. «Δέν πειράζει... Άν δέν τήν είδα εγώ τη Σημαία μας να κυματίξη, την είδε ο γιός μου. Και δέν την είδε μονάχα, αλλά την έφερε και την έστησε μέσα στο χωριό μας».

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀκούσθηκε θόρυβος ἔξω στὸ δρόμο. Ἦταν μεσάνυχτα. Πῆγαν κι' οἱ δύο γὰρ δοῦν ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀλλὰ γρήγορα-γρήγορα ἀποσύρθηκαν μέσα. Στὰ σκοτεινὰ διέκριναν, πῶς ἦταν Τουρκικός στρατός και δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν πῶς ἦταν ὁ στρατός πού εἶχε στρατοπεδεύσει στὸ χωριό τους.

— Πού νὰ πηγαίνουν; Μήπως ἔρχονται οἱ δικοὶ μας και φεύγουν αὐτοί; εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Κώστα.

— Μητέρα, χθὲς εἶδα ἕναν ἀξιωματικό Τουρκο και μιλοῦσε σιγὰ με' ἕνα στρατιώτη. Πῆγα λοιπὸν και κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὰ χαλασμένα σίτια—γιατί ἐκεῖ κοντὰ ἦταν και οἱ δύο—μήπως ἀκούσω τίποτα. Εἶδα τὸν ἀξιωματικό νὰ δίνει στὸ στρατιώτη μιὰ ἐπιστολή και ἄκουσα νὰ τοῦ λέγη: «... Οἱ λίγοι θὰ μείνουν. Οἱ ἄλλοι ἔτσι πού σου εἶπα. Θὰ πάνε πίσω ἀπὸ τοὺς Γιολάν. Τὴν ὥρα πού θ' ἀρχίσουν οἱ δικοὶ μας οἱ λίγοι νὰ κτυποῦν, ἐκεῖνοι θὰ ἐπιτεθοῦν ἀπὸ πίσω τους ξαφνικὰ και ἔτσι θὰ τοὺς βάλουμε μεταξὺ δύο πυρῶν...» Εἶπε και ἄλλα, πού δὲν τᾶκουσα, γιατί τὰ ἔλεγε πολὺ σιγὰ. Στὶ τελευταῖα, πού ἔφευγαν, ἄκουσα πάλι και εἶπε: «...ἀπόψε θὰ φύγουν και αἴριο ἢ ἐπίθεσις. Κατάλαβες; Τὰ γράφω και στὴν ἐπιστολή».

— Ἄν σὲ βλεπαν;

— Δὲν με εἶδαν. Βρίγχε ὅμως σὲ καλὸ, πολὺ καλὸ, πού ἐκρύφθηκα!

— Και γιατί; !...

— Ἄκουσε, μητέρα. Σὲ λιγὺν φεύγω. Ἄρρησέ με, μητεροῦλά μου! Θὰ περμένω πρώτα νὰ φύγουν οἱ Τούρκοι, πού περνοῦν τώρα. Αὐτοί, καθὼς φαίνεται, εἶνε, πού θὰ πάνε πίσω ἀπ' τοὺς Ἰλιονάν». Θὰ πάω ἐγὼ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς δικούς μας. Θὰ τοὺς πῶ ὅ,τι εἶδα και ὅ,τι ἄκουσα χθὲς...

— Μὰ, Κωστάκη μου!...

— Ὅχι, μητέρα! Θὰ πάω! Ἄν δὲν πάω ἴσως νὰ χάθῃ, νὰ καταστραφῇ ὁλόκληρος ὁ στρατός μας. Σὲ λίγο, πού οἱ δρόμοι θὰ εἶνε ἔρημοι, θὰ ξεκινήσω. Σὰν φθάσω ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, θὰ περπατῶ κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ δένδρα και τοὺς θάμνους. Κανείς δὲν θὰ με καταλάβῃ...

— Ἄν σὲ ἴδουν Τούρκοι στρατιώτες; Θὰ σὲ σκοτώσουν....

— Γιὰ τὰ γλυκεῖα Πατρίδα μας ἄς με σκοτώσουν. Θυμήσου τὸν πατέρα μου! τὸν ἐξάδερφό μου! Μόνο νὰ προφθάσω νὰ πῶ ἐκεῖνο, πού πρέπει στὴ Ἑλληνόπουλά μας και ὕστερα δὲν με νοιάζει... Οἱ Ἕλληνες στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ εἰκοσιένα ἔλεγαν:

«Καλλίτερα μᾶς ὄρας  
ἐλεύθερη ζωὴ  
παρὰ σαράντα χρόνους  
κλαβιά και φιλακή».

Γιατί νὰ μὴ τὸ λέμε και ἐμεῖς τώρα; !

— Μπαρᾶβο, παιδί μου! Ἔλα νὰ σάγαλαιώσω και νὰ σὲ φιλήσω. Σὲ λιγὺν θὰ φύγῃς και μὴ φοβηθῆς τίποτα. Ὁ Σταυρός, πού λυμπαρίζε στὴ κορυφὴ τῆς γαλαζόλευκῆς μας, θὰ σὲ φωτίζει στὸ δρόμό σου ὡς πού γὰρ φθίσης ἐκεῖ!...

### III

#### ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ὁ στρατός δὲν ἀκούει πια. Στους δρόμους τοῦ χωριοῦ βασιλεύουν τώρα τὸ σκοτάδι και ἡ μοναξιά. Μέσα στὸ σκοτάδι ὅμως και στὴ μοναξιά μιὰ σιγὰ προχωρεῖ... Εἶναι ὁ Κώστας. Περπατεῖ σκυφτά. Ἡ καρδιά του κτυπᾷ δυνατὰ. Εἶναι μεθυσμένος ἀπ' τὴν χαρὰ. «Νά, πού θὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ τὴν πατρίδα μου!» σκέπτεται με ὑπερφάνεια και ὄλο

στρέφει πίσω του γιὰ νὰ δῇ μήπως τὸν βλέπει κανείς Τουρκός, μήπως τὸν παρακολουθοῦν.....

Ἔχει ἀφήσει πια τὸ χωριό. Προχωρεῖ σκυμμένος. Τὰ δένδρα σὶν νὰ θέλουν νὰ τὸν κρύψουν, χαμηλώνουν τὰ κλαριά τους, ἐνῶ με' τῆς φούντες τοὺς χαϊδεύουν ἀπαλὰ τὸ προσωπάκι του και τοῦ φιλοῦν τὸ μέτωπο...

Πρὸς τὴ δεξιά, λίγο μακρὰ φαίνεται τὸ Τουρκικὸ στρατόπεδο. Ἀλλὰ καμμιὰ κίνησις....

— Κατάλαβα, λέγει μέσα του ὁ Κώστας. Τὰ σκυλιὰ ἔφυγαν κι' ἄφησαν τ' ἀντίσηνά τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς πάρῃ εἶδησι ὁ στρατός μας. Οἱ λίγοι ὅμως πού εἶπε ὁ Τούρκος ἀξιωματικός προχθὲς, πῶς θὰ μείνουν, δὲν φαίνονται. Δίχως ἄλλο μέσα σ' αὐτὰ τ' ἀντίσηνα θὰ κάθονται και δὲν τοὺς βλέπω....

Εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ. Λίγο ἀκόμα και θάφηνε πίσω του τὸ Τουρκικὸ στρατόπεδο χωρὶς νὰ τοῦ συμβῇ τίποτα. Δὲν πρόφθασε ὅμως. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε πίσω του, πού τὸν ἀκολούθησαν και ἄλλοι πολλοί. Ἀμέσως σὰν γὰ ἦταν μαθημένος σ' αὐτὰ, ὁ μικρός μας ἦρωας ἔσκυψε, ἔπεσε μπρούμυτα και ἔβαλε τ' αὐτὸ τὸν κῆτο στὸ χῶμα μήπως ἀκούση βήματα. Δὲν ἄκουσε τίποτα. Τότε, ἐπειδὴ ἔπαυαν κι' οἱ πυροβολισμοί, ἄρχισε νὰ στέρεται. Ἀποῦ σῦρθηκε κίμποσο, ἔφθασε πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο και χάθηκε ἀνάμεσα σὲ κάτι φουντωτοὺς θάμνους. Ἐβαλε πάλι ταῦτι τοῦ στή γῆ και, ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε και τώρα τίποτα, σηκώθηκε πια ὀρθίος και κύτταξε τριγύρω. Μέσα στὸ ἄγριο σκοτάδι βασιλευε ἄκρα σιγὴ... Ἄρχισε λοιπὸν πάλι τὸν τακτικὸ του δρόμο. ....

Τώρα πια εἶναι μακρὰ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Λίγο ἀκόμα και θάντικρυσῃ τὸ Ἑλληνικὸ στρατόπεδο! Ὁ Κώστας ὅμως ἀρχίζει νὰ φοβάται! Μέσα στὴ μαύρη μοναξιά τῆς ἄγριας αὐτῆς νυχτιάς περπατεῖ μονάχος! Στρέφει τριγύρω. Δὲν ξεχωρίζει τίποτα. Ὅλα μαύρα! Στρέφει ψηλὰ στὸν οὐρανό. Κι' αὐτὸς εἶνε σκεπασμένος ἀπὸ ἄγρια, μαύρα, ἀπειλητικὰ σύννεφα!....

— Οὔτε ἕνα ἀστὲρι γιὰ συντροφιά, ψιθυρίζει τότε παραπονετικὰ και φοβισμένα τὸ ἥρωικό παιδί! «Δὲν με νοιάζει, πῶς θὰ με σκοτώσουν! Μόνο νὰ προφθάσω νὰ πῶ τὴ σχέσηια τους στὸν Στρατό μας κι' ἄς πεθάνω. Θὰ πεθάνω γιὰ τὴν Πατρίδα μου, τὴ γλυκεῖά μου Ἑλλάδα....»

### IV

#### ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Ὁ Κώστας, ὕστερα ἀπὸ μιὰς ὥρας δρόμο, ἔφθασε στὸ Ἑλληνικὸ στρατόπεδο. Ἀμέσως τὸν ἐπαρουσίασαν στὸν ἀνώτερο ἀξιωματικό. Ἐκεῖνος τὸν ἐδέχθηκε με μεγάλη εὐγένεια και ἄκουσε με προσοχὴ τὰ λόγια του. Ἀποῦ ὁ μικρός μας τὰ εἶπε ὅλα, ἀκόμα και ὅσα τοῦ συνέλησαν εἰς τὸν δρόμο, ὁ ἀξιωματικός τὸν εὐχαρίστησε και τὸν ἐρώτησε τί χάρι θέλει νὰ τοῦ κίμουν.

— Τί!; λέγει τότε ὑπερφάνω τὸ γενναῖο παιδί. Ἐσᾶς πού πολεμάτε ἐδῶ και χύνετε τὸ αἷμά σα ποῖος σὶς πληρώνει; ποῖος σᾶς κάνει χάρι; !....

— Πολεμοῦμε, παιδί μου, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σκλαβωμένα ἀδελφιά μας. Πολεμοῦμε γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος!.....

— Τότε, γιατί ἐμένα θέλετε νὰ με πληρώσετε γι' αὐτό, πού ἔκαμα γιὰ τὴν Πατρίδα μου; μήπως κι' ἐγὼ αὐτὴ δὲν ἐβοήθησα; !

Ὁ ἀξιωματικός τὸν φίλησε στὸ μέτωπο και εἶπε:

— Μπράβο, παλληκάρι μου. Σε λίγο θά πάμε νά κτυπήσουμε τούς Τούρκους πριν νά ἔλθουν ἀπό πίσω μας...

— Νά ! λοιπόν μιά χέρι, πού θέλω νά μου κάνετε. Νά με κάνετε σημαιοφόρο !

— "Οχι, παιδί μου, εἶσαι μικρός. Θ' ἀκολουθήσης μονάχα τὸ στρατό μας.

— Δέν εἶμαι μικρός. Δέν εἶναι ποτέ κανεῖς μικρός γιὰ τὴν Πατρίδα του.

— Μά, παιδί μου,..... εἶσαι μικρός γιὰ σημαιοφόρος. "Όταν μπούμε στὸ χωριό σου, ἀφοῦ νικήσουμε τούς Τούρκους, τότε κρατᾶς τὴ Σημαία.....

"Ο Κώστας δὲν ἐπαραδέχετο. Τέλος ὁ ἀξιωματικός ὑπεσχέθη νά τὸν κἀνὴν σημαιοφόρο καί, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησε πάλι στὸ μέτωπο: — Χαρὰ στὴ μητέρα, πού ἔχει ἓνα τέτοιο παιδί εἶπε καί χαρὰ στὴν Πατρίδα μας, τὴν ὁμορφὴ Ἑλλάδα μας, πού ἔχει παιδιά μὲ τέτοια παλληκαρία καρδιά !.....

## V

## Η ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

Χαρίζει ἡ ροδαλὴ αὐγούλα. Στὸ γαλάζιο οὐρανό, πού τὸν στολίζει πιά μονάχα ἓνα λαμπρὸ καντήλι, ὁ αὐγερινός, σὶν τὰ κάτισπρα τάρνικια, πού βόσκουν στὸ λειβάδι, ἀρμενίζουν ἀργά-ἀργά ἄσπρα συννεράκια. Εἶναι λοιπόν γαλανόλευκος ὁ οὐρανός, σὶν τὴ σημαία μας ! Εἶναι γαλανόλευκος σὶν νά εἶναι Ἑλληνικός !... Μά, μήπως εἶναι Ἑλληνικός ; ; ! Ναι !, Ἑλληνικός εἶναι ! Καί εἶναι Ἑλληνικός, γιατί κάτω ἀπ' αὐτὸν κυματίζει ἡ ὁμοίχρωμη του, γιατί κάτω ἀπ' αὐτὸν ἀντηχοῦν Ἑλληνικὰ τραγούδια !.

"Ο Ἑλληνικός στρατός νίκησε τούς Τούρκους καί προχωρεῖ τώρα χωρὶς κανένα πιά ἐμπόδιο ! Πλησιάζει στὸ χωριό τοῦ Κώστα. Οἱ σὺλλπιγγες χαρούμενες ψάλλουν τὰ νικητήρια καί οἱ στρατιῶτες τραγουδοῦν πότε τό: «Μαῦρ' εἶνε ἡ νύχτα στὰ βουνά» καί πότε: «ὦ λιγερὸ καί κοπετόν σπαθί μου».

"Όλο τὸ χωριὸ εἶναι ἀνάστατο. Οἱ δρόμοι πλημμυρίζουν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ χρώμα ! Ἄπ' ὅλα τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν, σὶν τὴ πουλάκια, πού, καθὼς ξημερώσει, βγαίνουν ἀπὸ τὴ κρύπτη τους καί μὲ χαρὲς καί τραγούδια πετοῦν πολλὰ μαζὶ στὸν ἐλεύθερο, γι' αὐτὰ, ἀέρα, ξεπροβάλλουν καί κυματίζουν πολλές μαζὶ ὑπερήφανες καί χαρούμενες γαλανόλευκες, πού τόσα χρόνια κρυμμένες περιμέναν νά ἔλθῃ ἡ ἄγια μέρα τῆς ποθητῆς ἐλευθερίας ! Οἱ καμπάνες κτυποῦν χαρούμενα κ' ἀπὸ τὰ ψηλά καμπαναριά ἀναγγέλλουν τὴ μεγάλη γιορτὴ ! Μικροὶ καί μεγάλοι, ὅλοι, μὲ Ἑλληνικὲς σημαῖες στὰ χέρια καί ζητωκραυγάζοντας βγήκαν νά προῦπαντήσουν τούς ἐλευθερωτὰς ! ! Κανεῖς δὲν μπορεῖ νά κρατηθῇ ἀπ' τὴ συγκίνησι κ' ὅλων τὰ μάτια γεμίζουν δάκρυα. δάκρυα χαρᾶς, δάκρυα ἱερᾶς συγκινήσεως !

"Ο νικηφόρος στρατός μας βρίσκεται τώρα μέσα στὸ χωριό. Αἱ ζητωκραυγαί, οἱ ἀλαλαγμοί, τὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια κλονίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἔχει παραταχθῆ σὲ ἡμικύκλιο. Στὴ μέση φαίνεται ὁ Κώστας μὲ τὴ Σημαία τῆ νικητρία στὰ χέρια καί κοντὰ του ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικός τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους κατωτέρους. "Ενας ἀξιωματικός δίνει τὴν προσταγὴ καί ἀμέσως οἱ στρατιῶτες παρουσιάζουν ὅπλα, ἐνῶ ἡ σὺλλπιγγες ἤχουν θριαμβευτικά !.....

Σάφνου μιά γυναίκα διασχίζει τὸ λαό, περῶν μπροστά ἀπὸ τούς στρατιῶτες καί φθάνει στὸ μέσον τοῦ ἡμικυκλίου. Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Κώστα !... Τὸν ἀγκάλιαζε καί τὸν φιλεῖ ἀκατάπαυστα, σὶν νά εἶχε νά τὸν ἰδῇ χρόνια ! !.....

Τέλος, ἀφοῦ πέρασε ἡ μεγάλη συγκίνησις στάθηκε κ' ἐκείνη δίπλα στὸ δοξασιμένο παιδί τῆς ! Τότε ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικός πλησιάζει στὸ μικρὸ μας ἦρωα καί τοῦ κρεμᾶ στὸ στήθος ἓνα Σταυρό, τὸ Σταυρὸ τῆς Ἀνδρείας λέγοντας

— "Όλην αὐτὴν τὴν νίκην μας τὴ χρωστοῦμε σ' ἐσένα, γενναῖο παιδί ! Νά εἶσαι ὑπερήφανο, διότι ἡ Πατρίς σὲ τιμᾶ...

"Υστερα στρέφει πρὸς τὴ μητέρα του καί τῆς λέγει :

— Καί σύ, μητέρα τοῦ ἦρωα αὐτοῦ, νά εἶσαι ὑπερήφανη, διότι ἔχεις ἓνα τέτοιο παιδί ! Εἶθε ὅλες οἱ μητέρες νά μοιάσουν ἐσένα καί νά διδάξουν στὰ παιδιά τους, καθὼς ἐσύ, πόσο πρέπει νά ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα του ; !

Τέλος στρέφει πρὸς τὸν λαὸν καί φωνάζει :

— Ζήτω τὸ τιμημένο καί δοξασιμένο χωριό ! !

Ἀμέσως τὸ ζήτημα ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα καί πρὸς στιγμὴν γίνεται σωστὸ πανδαιμόνιο.

— Ζήτω ἡ γλυκειὰ μας πατρίς, ἡ Ἑλλάς ! !

— Ζήτω ἡ δοξασιμένη μας Σημαία !

— Ζήτω ὁ γενναῖός μας στρατός !.....

Οἱ σὺλλπιγγες ἤχουν πάλι γιορτινὰ καί ἀντιλαλοῦν τὰ γύρω τοῦ χωριοῦ βουνά. Ἡ μουσικὴ παίξει τὸν Ἑθνικὸ μας ὕμνο καί τὰ ζήτημα τώρα ἐπαναλαμβάνονται πῶς δυνατὰ καί ἀτέλειωτα :

— Ζήτω ἡ δοξασιμένη μας γαλανόλευκη !

— Ζήτω ὁ Κώστας τὸ παλληκάρι !

— Ζήτω ! ! .....

— Ζήτω ! ! ! .....

## VI

## ΠΑΝΤΑ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ

— "Ελα, Κωστάκη μου, νά σὲ φιλήσω ! Μιά μέρα δὲν σὲ εἶχα κοντὰ μου καί μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω νά σὲ ἰδῶ χρόνια ! .....

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ μητέρα τοῦ Κώστα, ὅταν ἐπῆγαν στὸ σπιτί, καί τὸν ἀγκάλιαζε καί τὸν φιλοῦσε ἀδιάκοπα.

— Ἐφωνα, μητέρα, καί σάφησα μέσα στὴ σκλαβιά καί τώρα τριγύρω μας μοσχοβολᾷ ἡ ἐλευθερία ! ! !.....

— Ναι, παιδάκι μου ! Χθὲς ἀκόμα τὸ χωριὸ μας τὸ πλάκωνε ἡ μαύρη, ἡ ἔρημη σκλαβιά καί σήμερα στολίζει ἡ γελαστὴ καί χαρούμενη ἐλευθερία ! ! Χθὲς ἀκόμα ἐφοβούμεθα νά μιλήσουμε δυνατὰ, ἐφοβούμεθα νά βγοῦμε ἀπὸ τὸ παρᾶθυρο νά ἰδοῦμε στὸν δρόμο, ἐφοβούμεθα νά πάμε στὴν ἐκκλησιὰ νά προσευχηθοῦμε !... Σήμερα οἱ καμπάνες κτυποῦν σ' ὅλες τῆς ἐκκλησιᾶς τόσο δυνατὰ, πού καντεύουν νά σπάσουν, ἡ Ἑλληνικὲς σὺλλπιγγες ἤχουν διαλαλοῦντας τὴ σημερινὴ γιορτὴ. ἐνῶ ἀντιλαλοῦν τὰ γύρω βουνά καί ἡ λαγκάδιες ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας καί χαρούμενες φωνές, ἀπὸ τὰ ὄμορφα Ἑλληνικὰ τραγούδια ! !... Σήμερα ὅλος ὁ κόσμος εἶναι στυγερὸς δρόμους καί γιορτάζει τὴ πῶς μεγάλη γιορτὴ καί πανηγυρίζει τὸ πῶς μεγάλο πανηγύρι, τὴ μεγάλη μέρα τῆς ποθητῆς καί ἁγίας ἐλευθερίας ! !.....

— Εἶδες μητεροῦλά μου, τὴ ὁμορφὴ, πού εἶναι ἡ ἐλευθερία ! !... Γεμίτη χαρὲς ! !.....

— Γι' αὐτὸ, παιδάκι μου, ὅλοι οἱ σκλαβωμένοι περιμένουν μὲ μεγάλη λαχτάρια νά τὴν δοῦν νά τοὺς ἀντικρύσῃ, νά τοὺς χαμογελάσῃ λίγο ! !...

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τώρα μητεροῦλά μου θά πάω πάλι μαζὶ μὲ τὸ στρατό μας ! "Ο ἀξιωματικός μου εἶπε πὼς θά εἶμαι πάντα σημαιοφόρος ! ! Ὁλ' πολέμησαμε, θά νικήσωμε τούς Τούρκους καί θά ἐλευθερώσωμε ὅλα τὰ σκλαβωμένα ἀδελφία μας ! !...

— Ναι, Κωστάκη μου, μὲ τὴν εὐχὴ μου καί μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά πᾶς νά ὑπερασπισθῆς τὴ γλυκειὰ μας Πατρίδα, τὴν ἀγαπητὴ μας μητέρα, τὴ ξηλευτὴ καί ὁμορφὴ Ἑλλάδα μας ! ! Παντοῦ ἡ Σημαία μας νά κυματίζει περήφανα καί νά σκορπίσῃ τὴ Ἑλευθερία ! !.....

Γιώργος Μαντζουράνης

Ἐνωμοτάρχης Προσκόπων Λέσβου

# Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

## I. — Η ΑΦΙΞΙΣ ΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΓΗΝ

Ὁ Ἀνδρέας μὲ τὸν Ἀρχηγόν του εἶχαν ἀναλάβῃ νὰ πᾶνε στὴν πόλι καὶ νὰ προμηθευθοῦν διάφορα πράγματα ποὺ ἐχρειάζοντο εἰς τὸ στρατόπεδόν τους, καὶ ἡ νύχτα τοὺς βρῆκε στὴν ἐρημίᾳ. Ἦσαν ἀρκετὰ μακριὰ ἀκόμη καὶ θὰ ἠναγκάζοντο νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὸ δάσος, ὅταν ὁ Ἀρχηγὸς Μισελὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν χάρτη πού εἶχαν μαζύ τους καὶ ἐσταμάτησε τὸν συνάδελφόν του.

— Στάσου, Ἀνδρέα, εἶπεν, ἐδῶ εἰς τὸν χάρτη βλέπω ἓνα λοφίσκο καὶ ἐπάνω στὸ λοφίσκο ἓναν καλὸ πύργο. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, πρόκειται γιὰ ἓναν ἐγκαταλελειμμένον πύργον πού τὸν λένε Χάμισπουργ καὶ ἔχω ἀκούσει πῶς ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια ἔχουν γίνε φρικτὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα. Κάποιος βαρῶνος ἐδολοφονήθη καὶ κάθε νύχτα βγαίνουν φαντάσματα.

— Ὁ πύργος εἶναι ἀκατοίκητος; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας.

— Ναί, θεωρεῖται στοιχειωμένος καὶ ὅλοι φοβοῦνται καὶ νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ.

— Θαυμάσια! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας, νὰ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας.

— Ἀκριβῶς! ἔκαμεν ὁ Μισελὲν, καὶ ἔτσι θὰ γνωρίσωμε καὶ τὰ περιώνυμα φαντάσματα. Λοιπόν, δρόμο.

Ἀργὰ τὴν νύκτι οἱ δύο Πρόσκοποι εἶχαν φθάσει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου, ἀλλὰ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν σιδηρένιαν πόρταν τοῦ πύργου τὴν ἤδραν κλειστήν.

— Λάσπη ἢ δουλειὰ μας, εἶπεν ὁ Ἀρχηγός. Φοβοῦνται μὲν νὰ κατοικήσουν, ἀλλὰ ἔχουν κλειδώσει, φαίνεται, καλὰ τὶς πόρτες.

— Στήριμε τ' ἀντίσκημά μας ἐδῶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἐπρόσθεσε ὁ Ἀνδρέας καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Τὰ ἀντίσκηνα ἐστήθησαν. οἱ σάκκοι ἠνοιξαν καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ κατεβροχθήθησαν αὐγά. τυρὶ, ψωμί καὶ σχεδὸν ἀμέσως οἱ φίλοι μας κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἡμέρας, ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

## II. — ΟΠΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς Μισελὲν ἐκοιμήθη ἀμέσως, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας πού ἦτον πιὸ ρωμαντικὸς, ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ λίγο τὴν ὡμορφίαν τῆς καλοκαιρινῆς βραδείας καὶ ὅταν ἐκατάλαβε ὅτι ὁ σύντροφός του ἀπεκοιμήθη, ἐσηκώθη σιγά καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ἀντίσκημό του. Ἐκύτταξε τὸν κατώτερον οὐρανόν, ἐκύτταξε τὸν πύργον καὶ ξάφνου, τί περίεργον, τοῦ ἐφάνηκε πῶς εἶδε ἓνα παράθυρον φωτισμένο.

— Θάνατ' ἐφάνηκε! εἶπε μονάχος του γελώντας, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν θάθελα πολὺ νὰ τὰ γνωρίσω!

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν διέκρινε ἓνα φῶς πού ἀναψε καὶ ἔσβυσε ὅτ' ἄρα.

— Διάβολε! ἐφθέθησε. Αὐτὴ τὴ φορά εἶδα καλὰ τὸ φάντασμα. κατέβηκε στὸ πάρον νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του καὶ κάνει κρόνον, θὰ τοῦ πῶ νὰ βάλῃ καλοριφέρ.

Μπῆξε στὸ ἀντίσκημον τοῦ συντρόφου του καὶ τὸν αἰκουσε νὰ ροχαλίξῃ.

— Ἐ, ἀρχηγέ, κοιμήσθε;

— Τί τρέχει, ἐμούγκρισεν οὗτος, εἶν ἔξι ἢ ὦρα;

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ εἶδα ξεύρετε. . .

— Ποιο εἶδες;

— Τὸ φάντασμα. . .

— Καυμένη νὰ μὲ ξυπνᾷς χωρὶς λόγο. . . ὕστερα ἀπὸ 52 χιλιόμετρα πορεία. . .

Ὁ Ἀνδρέας ἐθεώρησε περιττὸ νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρωτὸ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρὸς, ρίχνοντας παντοῦ τὶς εὐεργετικὰ ἀκτίνες του, καὶ οἱ δύο Πρόσκοποι μὲς ἔπιναν τὴ σοκολάτα τους, ἀναπνέοντας τὸν μυρωμένο ἀέρα τῆς πεδιάδας καὶ ἀκούοντας τὸ ξύπνημα τῶν πουλιῶν.

— Φαίνεται συλλογισμένος, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μισελὲν. Σκέπτεσαι ἀκόμη τὸ φάντασμα;

— Ναί, ἀπήνησεν ὁ Ἀνδρέας, πού ἐδιατηροῦσε πάντα τὸ συλλογισμένο ὕψος του.

— Εἶδες ὄνειρον, ἄκουσε πού σοῦ λέω ἐγώ.

— Ὅχι, καὶ Ἀρχηγέ, σὰς βεβαιῶ πῶς εἶδα καλὰ ἓνα παράθυρον φωτισμένο. Δὲν ἐκοιμήθουν, δὲν εἶχα κοιμηθῇ ἀκόμη.

— Κυλά, ἀφοῦ ἐπιμένεις μποροῦμε νὰ τὸ ἐξακριβώσωμε. Ὁ πύργος βέβαια ἀφοῦ εἶναι ἀκατοίκητος θὰ εἶναι γιομάτος σκόνη. Λοιπόν, ἂν πράγματι εἶδες φῶς στὰ παράθυρα, θὰ πῆ ὅτι κάποιος ἦταν ἐκεῖ καὶ τότε βέβαια θὰ ἄφησε ἴχνη.

— Μὰ ἐξεχάσατε καὶ Ἀρχηγέ, ὅτι ἡ πόρτα εἶναι κλειδομένη;

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κλειδομένη καὶ τώρα πού εἶναι ἡμέρα θὰ μπορέσωμε νὰ τὴν ἀνοίξωμε.

Ὅπως τὰ εἶπε ὁ Ἀρχηγός ἔτσι καὶ ἔγειναν. ἡ πόρτα ἀνοίξε χωρὶς μεγάλες δυσκολίες καὶ τότε εἰρέθησαν ἐμπρὸς εἰς μίαν σκοτεινὴν εἴσοδον πού ὡδηγοῦσε εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Οἱ δύο σύντροφοι ἐκατέβηκαν σχεδὸν ψηλαφητῆ, συνήτησαν πάλιν μίαν θύραν, ἀλλὰ καγκελένιαν αὐτὴν τὴν φοράν, ἢ ὅποια ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ σκάλα.

Ὁ Ἀρχηγὸς Μισελὲν ἐπέρασε πρῶτος ὅταν ἀκουσαν βήματα πολὺ πλησίον τους. Ἐστήθησαν καὶ οἱ δύο ἀκίνητοι καὶ διέκριναν ἀμυδρῶς δύο σκιὰς μέσα εἰς τὸ σκότος, δύο σκιὰς ἀνθρώπων πού ἐκρατοῦσαν κατὰ βαρὺ πρᾶγμα εἰς τὰ χέρια τους. Οἱ φίλοι μας ἐκρύφθησαν εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν καὶ κατόρθωσαν νὰ μείνουν ἀθέατοι. ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες ἐπέρασαν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ δευτερός ἐκλείσε τὴν καγκελένιαν θύραν ὀπισθὲν του.

Ὅταν κάθε ἡχος βημάτων ἀπεμακρύνθη, ὁ Ἀνδρέας ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον, προσεπάθησε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς Μισελὲν, εἰς μάτην ὅμως ἢ θύρα ἦτο στερεὰ κλειδομένη.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον, δὲν ἀνεβαίνεις μίπως βρῆς καμμιὰ ἀλλὴ πόρτα;

## III. — ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ

Ὁ Ἀνδρέας ψηλαφητῆ ἀνέβηκε πάλι τὴ σκοτεινὴ σκάλα, ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ὅταν, ψηλαφητῆ πάντοτε, καθὼς ἐπεριπατοῦσε τὰ χέρια του ἀκούμβησαν σὲ κίποιο μέρος, πού δὲν ἐμοιαζε μὲ τοῖχον.

— Άραγε νά εἶνε καμμιά πόρτα ἀπ' ἐδῶ; ἐψιθύρισε. Διάβολε! Τά ἠλεκτρικά δὲν φέγγουν καλά. . .

— Ψάχνοντας ὀπωσδήποτε, κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι αὐτὸ ποῦ εἶχε ἐγγίσει ἦταν κάποια γάσα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βρισκόταν μία πόρτα. Τὴν ἐτράβηξε μὲ δύναμι, ἀλλὰ ἀμέσως ἀκούσθηκε ἓνας κωδωνισμός. Τὴν ἔπαθα! εἶπε καί, πρὶν προφθάσῃ νά τελειώσῃ τὴν φράσι του, δύο χέρια τὸν ἄρπαξάν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐπέταξαν μέσα εἰς ἓνα δωμάτιο λιγώτερο σκοτεινὸ καὶ ἐκλείσαν τὴν πόρτα.

Ἐπέρασαν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἀφοῦ ὁ Ἄνδρέας συνῆλθε λίγο ἀπὸ τὴν πρώτην συγκλίνησιν, προσελάθησε νά λύσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ κόμβοι ἦσαν πίσω του καὶ τὰ χέρια του πολὺ σφιχτὰ δεμένα.

— Διάβολε! ἂν μπορούσα νά πιάσω τὸν σουγιά μου! ἐσκέφθη καὶ ἤρχισε νά τεντώνῃ ὅσο μπορεῖ τὰ χέρια του καὶ νά προσπαθῇ νά λασκάρῃ τὴν σχοινιά. Μετὰ ἀρκετὴν πάλιν, κατώρθωσε νά ἐλευθερώσῃ λίγο τὸ ἓνα του χέρ' καὶ νά πιάσῃ τὸν σουγιά του ποῦ εἶχεν εἰς τὴν μέσην, μὲ αὐτὸν δὲ ἔκοψε σιγά-σιγά τὰ σχοινιά. Μόλις ἐλευθερώθηκε ἔκαμε δύο—τρεῖς κινήσεις διὰ νά ξεμουδιάσῃ καὶ ὕστερα ἤρχισε νά περιεργάζεται τὰ πέριξ. Ἐξαφνα διέκρινε ἓνα σύρμα ἠλεκτρικόν.

— Ἄ! ἐσκέφθη, ἂν τὸ σύρμα αὐτὸ εἶναι τοῦ κουνουτιοῦ ποῦ ἀκούσα πρὶν, κατὶ γίνεται. Ἐκαμα ἔνωσιν καὶ πράγματι ἀκούσθηκε ἓνας ἰσχυρὸς κωδωνισμός.

— Ὁραῖα! ἂς εἰδοποιήσω τώρα μὲ Μόρς τὸν Ἄρχηγόν μου καὶ ἴσως αὐτὸς κατορθώσῃ νά μὲ ἐλευθερώσῃ.

Ἐν τῷ μετὰ, ὁ Ἄρχηγὸς εὐρίσκετο εἰς ἀμυχανίαν, διότι αἱ ἔρρευαι, τὰς ὁποίας ἔκαινε φιλαρμητί, εἶχαν ἀποβῆ εἰς μάτην, ὅταν ἔξαφνα ἓνα μακρὸς κωδωνισμὸς καὶ ὕστερα βραχεῖς καὶ μακροί, τοῦ ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Μόρς.

— Αὐτὸς ὁ κωδωνισμὸς, εἶπεν, εἶνε σύνθημα τοῦ Ἄνδρέα, μήπως θέλει νά μοῦ πῇ τίποτε. Οἱ κωδωνισμοὶ

ἐξηκολούθησαν καὶ ὁ Μισελὲν ἤρχισε νά κέρνῃ γράμματα καὶ νά σχηματίζῃ λέξεις: « Προσεξε: τοῦ ἔλεγον οἱ κωδωνισμοί, ἔσο ἔτοιμος, μόλις ἀνοίξῃ ἡ πόρτα. γλίστησε ἔξω χωρὶς νά σὲ καταλάβουν καὶ τρέξε νά εἰδοποιήσῃς τὴν Ἀστυνομία.

Τοιουτοτρόπως καὶ ἔγεινε. Οἱ λωποδύται — διότι περὶ λωποδυτῶν φυσικὰ ἐπρόκειτο — μόλις ἤκουσαν τοὺς κωδωνισμοὺς ἔτρεξαν καὶ ἠνοιξαν τὴν πόρταν. ἀναβαίνουν νά ἰδοῦν τί ἐγίνετο ὁ Ἄνδρέας, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν πόρταν δὲν ἠμποροῦν νά ξεκλειδώσουν, διότι εἶχε βουλώσει τὴν κλειδαριάν μὲ ξυλαράκι. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ἄρχηγὸς Μισελὲν εἶχε τρέξει καὶ εἰδοποιήσει τὴν Ἀστυνομίαν, ἣτις κατέφθασεν ἐγκαίρως τὴν ὥραν ποῦ οἱ λωποδύται, ἀνύποπτοι, προσεπάθουν νά σπάσουν τὴν πόρταν τοῦ Ἄνδρέα.

Ἔτσι, χάρις εἰς τὴν παρατηρητικότητά των δύο Προσκόπων, ὁ Στοιχειωμένως Πύργος ἔγεινε προσιτὸς εἰς ὅλους διότι ἐγνώσθη ὅτι τὰ φαντάσματα ἦσαν οἱ λωποδύται, τοὺς ὁποίους συνέλαβον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

## ΥΜΝΟΣ ΘΜΑΔΟΣ Ε. Γ. Λ. Α.

(ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΡΩΝΗ)

*Μεῖς πρόσκοποι περήφανοι διαβαίνουμε τὴ στράτα  
κι' ἀντιλαοῦνε γύρω μας τῆς λεβεντιάς τὰ νειάτα*

*Μὲ τὴ σημαία πάντα ἔμπρὸς σκορπίζομε τὰ ρίγη  
μιας λευτεριάς νειογέννητης ποῦ τὰ φτερά ξανοίγει*

*Καὶ ἡ Πατρίδα χαιρέται θωρῶντας τὴν ἀλήθιας  
καὶ ἀντιλέγει πρόσχαρα στήν βροντερὴ φωνή μας*

*Τῆς Σμύρνης προσκοπόπουλα διαβαίνετε καὶ πᾶτε  
στὸν δρόμῳ τὸν ἀνθόσπαρτο καὶ λευτεριὰ σκορπᾶτε.*



Ἐμάς Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου Ἀρῶνῃ ἐν Σμύρνῃ



## ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Πριν περιγράψουμε τὰ διάφορα παιχνίδια πού θά χρησιμεύσουν γιά διασκέδασι στους Πρόσκοπους, θά δώσουμε μερικές συμβουλές στὸν Πρόσκοπο, πού θά ἀναλάβῃ νὰ διευθύνῃ τὸ παιχνίδι :

1.—Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του πὺς παίζουν ὄχι ὁ καθένας γιά τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιά τὴν συντροφιά τους ἢ ἐνωμοτία τους.

2.—Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ πὺς κάθε παιχνίδι ἔχει καὶ τὸ διδασκαλικὸ του μέρος, πού πρέπει νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ καταληπτό στὰ παιδιά.

3.—Δὲν πρέπει νὰ δίνῃ πάντα τὴν καλύτερη θέσι στὰ πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ ἐξασκημένα παιδιά, ἀλλὰ μᾶλλον στὰ ὀλιγότερο ἐπιτήδεια, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ζητεῖ ὁ προσκοπισμός, δηλαδὴ τὴν ἁρμονικὴ ἀνάπτυξι κάθε Πρόσκοπου.

4.—Πρέπει νὰ διαλέγῃ παιχνίδια πού μποροῦν ὅλα τὰ παιδιά νὰ τὰ παίζουν.

5.—Δὲν πρέπει νὰ δυσανασχετῇ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του, ἂν δὲν ἀνέκουν στὴν μερίδα πού κερδίζει, καὶ γι' αὐτὸ ἄς θυμᾶται πὺς ὁ Πρόσκοπος ἔχει πάντα τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

### ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΙΝΔΙΚΟ

Διαλέγετε ἓνα ὀμαλὸ ἔδαφος καὶ μαζεύετε ὅσα δὴποτε παιδιά πού σχηματίζουν ἓνα τετράγωνο.

Ἐνα παιδί μένει ἀπ' ἔξω καὶ εἶναι ὁ κυνηγός, πού κρατῶντας ἓνα μανδύλι μὲ κόμπο στὴν ἄκρη, κτυπᾷ τὰ παιδιά. Αὐτὰ γιά νὰ προφυλαχθοῦν σκύβουν τὸ κεφάλι καὶ τότε ὁ κυνηγός δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ κτυπήσῃ. Τὸ παιδί πού θὰ κτυπηθῇ δικαίως, γίνεται κυνηγός, ἂν ὅμως κτυπηθῇ ἄδικα, δηλαδὴ σὲ στιγμή πού εἶναι σκυμμένο, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναγκάσῃ τὸν κυνηγὸ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ αὐτός.

### Ο ΛΑΓΟΣ

Διαλέγετε ἓνα ὀμαλὸ ἔδαφος. Μαζεύονται 30 ἕως 40 παιδιά καὶ χωρίζονται σὲ δύο ἰσάριθμες μερίδες. Ἐπειτα σχηματίζουν δύο κύκλους μὲ τὸ ἴδιο κέντρο καὶ μὲ ἀπόστασι 30 ἐκατοστῶν ὁ ἓνας κύκλος ἀπὸ τὸν ἄλλο, κάθε δὲ παιδί τοῦ ἔξω κύκλου στέκεται μπροστά σ' ἓνα παιδί τοῦ μέσα κύκλου.

Δύο ἄλλα παιδιά ἐπὶ πλέον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας λέγεται **κυνηγός** καὶ ὁ ἄλλος **λαγός**, στέκονται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τοὺς δύο κύκλους, ὁ λαγὸς ὀλίγα βήματα ἔμπροσθεν τοῦ κυνηγοῦ.

Ὅταν δοθῇ τὸ σύνθημα, ὁ λαγὸς ξεκινᾷ καὶ ὁ κυνηγὸς τρέχει ἀπὸ πίσω του, προσπαθώντας νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ λαγὸς γιά νὰ σωθῇ δὲν ἔχει παρὰ νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸν κύκλο καὶ νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν τοῦ παιδιοῦ πού θὰ σχηματίσῃ τὸν ἐσωτερικὸ κύκλο καὶ τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκεται ἀμέσως πρὸς τὰ δεξιὰ του καθὼς θὰ εἰσέλθῃ στὸν κύκλο. Τότε τὸ παιδί πού θὰ εὐρίσκεται στὸν ἔξωτερικὸ κύκλο καὶ τὸ ὁποῖον τώρα πλέον θὰ εἶναι τρίτος, θὰ σπεύσῃ νὰ ξεκινήσῃ, διότι τώρα αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ λαγός, τὸν ὁποῖον ὁ κυνηγὸς θὰ κυνηγᾷ. Καὶ γιά νὰ σωθῇ, θὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε καὶ ὁ προηγούμενος λαγὸς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἄν ὅμως συμβῇ νὰ προφθάσῃ ὁ κυνηγὸς νὰ τὸν κτυπήσῃ προτοῦ εἰσχωρήσῃ στὸν κύκλο, τότε πάραυτα ὁ κυνηγὸς μεταβάλλεται σὲ λαγὸ καὶ ὁ λαγὸς σὲ κυνηγὸ καὶ τὸ παιχνίδι ἐξακολουθεῖ ὕπως καὶ πρότερον.

### Η ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ Η ΜΥΓΑ

Ἐνας πρόσκοπος, δηλαδὴ ἡ ἀράχνη, πηγαίνει καὶ κρύβετε ὅπου θέλει. Ἐνα τέταρτο ἀργότερα οἱ ἄλλοι Πρόσκοποι, δηλαδὴ οἱ μύγες, ξεκινᾷν γιά νὰ τὴν εὔρουν.

Μποροῦν ν' ἀκολουθήσουν ὁποιαδήποτε διεύθυνσιν θέλουν, φθάνει ὅταν ἐπιστρέψουν νὰ διηγηθοῦν στὸν ἀρχηγό τους τί εἶδαν.

Ἐὰν στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας οἱ μύγες δὲν βρίζαν τὴν ἀράχνη τότε ἡ ἀράχνη κερδίζει.

Ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν προσκόπων πού εἶδε.

### ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Νὰ κ' ἓνα παιχνίδι κατάλληλο γιά βροχερὴ μέρα, πού οἱ πρόσκοποι μας παρὰ τὴν συνήθειάν των θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ μείνουν κλεισμένοι μέσα σ' ἓνα δωμάτιο.

Πέρνετε ἓνα μανδύλι κατὰ προτίμησιν χρωματιστὸ καὶ δένοντας τὸν διαφόρους κόμβους τοῦ δίνετε τὸ σχῆμα ἑνὸς μεγάλου ποντικοῦ. Ἐπειτα ὅλοι οἱ παῖκται, ἐκτὸς ἑνὸς, ἐξέρχονται τοῦ δωματίου. Αὐτὸς πού μένει τοποθετεῖ τὸν ποντικὸ ὅπου θέλει, φθάνει νὰ φαίνεται ἀπ' ὅπου κ' ἂν σταθῇ κανεὶς. Τότε ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ ὅλα τὰ παιδιά ἔρχονται μέσα. Ὁ πρῶτος πού θὰ δῇ τὸν ποντικὸ κίθεται ἀμέσως χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅταν κ' αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά τους ἴδωσιν τὸν ποντικὸ. Ὁ τελευταῖος πού θὰ τὸν ἴδῃ θὰ εἶναι ὁ «ἀνόητος».

PIERRE ROLAND

# Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Δοῦ ALEX

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

*Ἀπροσδόκητος σύναντησις. — Οὐδὲν καιρὸν ἀμιγῆς καλοῦ. — Παλαιαὶ ἀναμνήσεις. — Ἐπὶ τέλους.*

Οἱ φίλοι γὰς πρὶν ξεκινήσουν πρὸς συνέμισιν τῆς περιουσίας των, ἐπῆγαν ἓνα πρῶτ' ἀποχαιρετήσουν τὸν τάφον τοῦ μικροῦ μάρτυρος, ὅταν εἶδαν ἓνα ἀμάξι, τὸ ὁποῖον ἔσυραν τέσσαρα χαριτωμένα ἐλάφια, μὲ μίαν ὡραίαν κυρίαν, εὐρωπαϊκὰ ἐνδεδυμένην. Φυσικὰ εἰς ὄλους ἔκαμε ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὸ γεγονός καὶ ἐσταμάτησαν νὰ ἰδοῦν, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ζὰκ ἔβγαλε μὰ φωνὴν τρόμου καὶ συγχρόνως θαυμασμοῦ.

— Ἡ Βάνδα!

Ἔτρεξε κοντὰ τῆς, ἀλλὰ ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ σιωπήσῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς μυστηριώδη:

— Ζὰκ! φίλε μου, σ' ἐγνώρισα ἀμέσως καὶ ἤλθα ἐπίτηδες γὰ ντ σ' ἐμποδίσω νὰ φύγῃς. Φρόντισε νὰ φιλιωθῆτε μὲ τὸν πατέρα μου. Εἶναι αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός.

— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ πυρός πατέρας σου! καλὰ καὶ γιατί αὐτὸ τὸ μυστήριον; Ἐξήγησέ μου...

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω πολλὰ Ζὰκ, καλέ μου φίλε, εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!

— Δυστυχισμένη ἐσὺ Βάνδα! Ἀφοῦ ὁ πατέρας σου εἶναι κύριος τῆς Ζωῆς, κύριος τοῦ Πυρός;

— Ναί, Βασιλεὺς τοῦ Πυρός! καὶ τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς κόρης διεστάλησαν εἰς ἓνα μικρὸ εἰρωνικὸ μείδισμα. Πιστεύεις λοιπὸν καὶ σὺ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν σιδηρὰν προσωπίδα;

— Μὰ ναί, ὅπως καὶ ὄλοι. Τρομοκρατεῖ τὴν χώραν μὲ τὴν δύναμίν του. Ὅμνῶν εἰς τὸ ὄνομά του. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τόσαι ἐφευρέσεις καὶ πόσαι, τὰς ὁποίας ἔχει ὑπὸ μελέτην! Θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον.

— Μὴ πλανᾶσαι, καλέ μου φίλε. Τα μεγαλεπήβουλα σχέδιά του δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ! Ζὰκ, εἶσαι ὁ μόνος ἀνθρώπος, ποὺ μαγθάνεις ὅτι ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός εἶναι παράφρων.

— Παράφρων!

— Ναί! μὰ ἀπὸ τὰς τελευταίας του ἐφευρέσεις παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Εἰς μίαν δοκιμὴν ἑνὸς καμινίου, ἐγένετο ἀνάφλεξις, ἀπὸ τὴν

ὁποῖαν ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ἔχασεν ὅμως τὸ λογικὸν του καὶ παρεμορφώθη τὸ πρόσωπόν του. Γι' αὐτὸ φορεῖ πάντοτε σιδηρὰν προσωπίδα καὶ ἔκτοτε φαντάζεται πάντοτε ἐπιτυχίας καὶ νέας ἐφευρέσεις.

— Τί δυστύχημα! τί ἀπώλεια διὰ τὴν ἀνθρωπότητα!

— Δὲν ἠθέλησα ποτὲ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του δὲν ἦτο κανεὶς τὴν ὥραν τῆς ἐκκρήξεως, ἔτσι τὸ ἀτύχημα δὲν ἔγινε γνωστόν. Ὁ ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας μας μόνον γνωρίζει τὴν κατάστασίν του καὶ μαζὺ μὲ ἐμὲ τὸν ἐσυνώδευσε εἰς ὄλας τὰς καλλιτέρας κλινικάς τῆς Εὐρώπης. Δυστυχῶς ὅμως καμμιὰ θεραπεία. Καὶ τὸ μόνον ποὺ μᾶς ἐσύστησαν, εἶναι νὰ τὸν ἀφήνωμε νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ πιστεῦῃ εἰς ἐπιτυχίας διὰ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ ἡ κατάστασίς του.

» Τοῦ παρέχω ὅλα τὰ μέσα, ὁ πιστὸς μας φίλος ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπιβλέπει πάντοτε, καὶ ὁ — ὁ ἐφορτὰ ἀπὸ τοὺς παλαιούς του, τὸν βοηθοῦν εἰς τὰς διαφόρους δοκιμὰς...

— Παράφρων ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός! Τί δυστύχημα, εἶπεν ὁ Ζὰκ, καὶ ἡ ἀπελπισία του ἦτο τόση, ὥστε, πρὸς στιγμὴν, εἶχε λησμονήσει τὴν παρουσίαν αὐτῆς, ποὺ τόσον εἶχε ἀγαπήσει! Ἀλλὰ ἡ Βάνδα τοῦ τὸ ὑπενθύμισε.

— Καὶ σὺ, Ζὰκ, διηγῆσου μὲ λίγο τὴν ζωὴν σου ἀπὸ τότε ποὺ ἐχωρισθήκαμε.

Ὁ Ζὰκ διηγῆθη τὰς περιτετείας του, τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ Ζάννυς, καί, ὀλίγον πρὶν τελειώσῃ τὴν διήγησιν, ἐφάνη ὁ Σιδηροπρόσωπος μὲ χειρονομίας καὶ γέλοια:

— Βάνδα! τὸ ἠφαιστείον! Ἄ! τί ἐπιτυχία! Δὲν φαντάζεσαι, ἔγεινα, ἐπὶ τέλους, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός!

— Ναί, Μπαμπᾶ, μοῦ τοῦ εἶπεν ὁ γιατρὸς. Ἡ δοκιμὴ σου ἐπέτυχεν; εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ναί! πηγαίνω εἰς τὸν φοῦρνον τώρα γὰ τὴν τελευταία δοκιμὴν.

Ὁ Σιδηροπρόσωπος ἀπεμακρύνθη χαρούμενος καὶ χειρονομῶν, καὶ ἡ Βάνδα ἔπεσε τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ζὰκ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Βάνδα, εἶπεν ὁ Ζὰκ, θὰ μ' ἔχῃς πάντα στὸ πλευρό σου, δὲν σὲ ἀφήνω διόλου. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸν γιατρέψωμε... Τὴν ἔσφιξεν εἰς τὸ



## ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ

## ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

## ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

**Ἀθήναι.** — **Α' Σύστημα.** — Τὴν 12ην Ἰουλίου, ἡ 3η Ὀμάς Προσκόπων, μετὰ τῆς 3ης Ναυτοπροσκόπων, ἐξέδραμον εἰς Διόνυσον. Συγκεντρωθεῖσαι αἱ δύο Ὀμάδες εἰς τὸν σταθμὸν Λαυρείου τὰς 7 παρὰ 20 π. μ., ἐπεβίβασθησαν τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισοῦ. Ἀφίξεις εἰς Κηφισοῦν ὥρα 8. Μετὰ μικρὸν ἐπισταθμίαν εἰς κτήμα Προσκόπων δι' ὕδρευσιν, ἐφθασαν εἰς Διόνυσον τὴν 10,30. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας, ἀσκήσεις ἀνιχνεύσεως καὶ βῆμα Προσκόπου. Ὁρα 11, ἐγκατάστασις στρατοπέδου, ἔπαρσις Σημαίας, ἀναφορά, ἀνάπαισις, διδασκαλία κατ' ἐνωμοτίας.

Εἶτα συσσίτιον, προκαρκτικαὶ ἐξετάσεις Δοκίμων καὶ Β' τάξεως, ἀναφορὰ ἡμερησίας καλῆς πράξεως καὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀνιχνεύσεως.

3 — 4,30 π. μ., Βόλλει-μπὸλ καὶ ἄλλαι παιδιαί. Ὁρα 5, ὑποστολὴ Σημαίας, διάλυσις καὶ καθαρισμὸς στρατοπέδου. Ὁρα 5,30, ἀναχώρησις. Καθ' ὁδὸν ἀσκήσεις ἔλιγμων. Ἐπιστροφὴ εἰς Ἀθήνας ὥρα 9,10 π. μ.

Τὰς 3 Ἰουλίου ἡμερησία ἐκδρομὴ τοῦ αὐτοῦ Συστήματος εἰς Γλυφάδα μετ' ἐγκατάστασιν στρατοπέδου. Κατ' αὐτὴν ἠσκήθησαν οἱ Πρόσκοποι εἰς Σήματα Μόρς, εἰς Ναυτικὰ Σήματα καὶ ἀνίχνευσις.

**Β' Σύστημα.** — Οἱ Πρόσκοποι τοῦ Β' Συστήματος Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς 5ης Ὀμάδος, ἐξέδραμον, διὰ νυκτός, εἰς Κορυφὴν Πεντέλης καὶ διημέρυσαν εἰς τὸ δάσος τῆς Μονῆς 15 καὶ 17 Ἰουλίου.

Ἀναχώρησις διὰ σιδηροδρόμου Κηφισοῦ τὰς 10,20 π. μ. Ἀφίξεις εἰς Ἀμαρούσιον τὴν 11,55, ἀναχώρησις ἐξ Ἀμαρουσίου τὸ μεσονύκτιον. Ἀφίξεις εἰς Μορὴν Πεντέλης 1,30 π. μ., ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ βουνοῦ 2,15, ἀφίξεις εἰς Σπήλαιον 3,15, συνέχεια ἀναβάσεως τὴν 3,35, ἀφίξεις εἰς κορυφὴν ὑψίστην 5 π. μ.

Κάθοδος τὴν 7,30, διημέρευσις εἰς τὸ δάσος, ἐργασία κατ' ἐνωμοτίας καὶ ὄμιλα ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὴν ἐκδρομὴν κ. Περ. Ἐφόρου περὶ προσκοπικῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοπογραφία τοῦ ὄρατοῦ ὁρίζοντος

**12η Ὀμάς.** — Ἡ 12η Ὀμάς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν τῆς, ἐξετέλεσε τὴν 13ην Ἰουλίου ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς Γλυφάδα, καθ' ἣν ἔλαβον μέρως 38 Πρόσκοποι. Κατ' αὐτὴν ἐγένοντο ἐξετάσεις Δοκίμων καὶ θεωρία κατ' ἐνωμοτίας περὶ πειθαρχίας καὶ τρόπου χαιρετισμοῦ.

Τὴν 24ην Ἰουλίου, ἡ αὐτὴ Ὀμάς ἐξετέλεσε ἡμερησίαν

στῆθός του μετ' στοργὴν καὶ τῆς ἐπέρασεν εἰς τὴ δάκτυλο ἓνα χονδρὸ χρυσοῦ δακτυλίδι, ποῦ ἐφοροῦσε καὶ ἦτο ἀνάμνησις τῆς μητρὸς του.

Μετ' δάκρυα καὶ γέλοια μαζὺ ἡ Βάνδα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἱ φίλοι μας, ποῦ εἶχαν μείνει παρὰμερα καὶ ἐγένονται θεαταὶ τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς σκηνῆς, ἐχαιρέτων καὶ ἐπεδοκίμαζον τοὺς νεονύμφους:

ΤΕΛΟΣ

ἐκδρομὴν εἰς Λυκόβρυσιν Ἡρακλείου. Καὶ εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος 33 Πρόσκοποι. Συγκέντρωσις εἰς σταθμὸν Λαυρείου ὥρα 6,30 π. μ. Ἀναχώρησις σιδηροδρομικῶς δι' Ἡράκλειον ὥρα 7. Ἀφίξεις 7,45. Ἀφίξεις εἰς τόπον στρατοπέδευσεως ὥραν 6ην. Ἐπαρσις Σημαίας, προσκλητήριον, ἀναφορά, ἀνάγνωσις ἡμερησίων διαταγῶν κ. Περ. Ἐφόρου καὶ Ἀρχηγοῦ. Μικρὸν πρόγευμα, γυμνάσια Πεζικοῦ, θεωρία κατ' ἐνωμοτίας περὶ Νόμου Προσκόπων. Συσσίτιον, ἀνάπαισις ὑποχρεωτικῆ, ἐξετάσεις Δοκίμων, παίγνια.

5—6,30 π. μ. θεωρία εἰς δὴν τὴν Ὀμάδα ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Ὑπαρχηγέοντος περὶ τρόπου τοῦ ἀναφέρεσθαι καὶ περὶ πειθαρχίας ἐν γένει, καὶ ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὴν ἐκδρομὴν τῆς Ὀμάδος Ὑπαρχηγοῦ κ. Μπόζοβιτς περὶ διαφόρων μέσων καὶ τρόπου τοῦ προσανατολιῆσθαι ἐν καιρῷ ἡμέρας τε καὶ νυκτός.

Ἀναχώρησις τὴν 7ην π. μ.

**13η Ὀμάς.** — Ἡ 13η Ὀμάς Ἀθηνῶν ἐξετέλεσε τὰς 2 Ἰουλίου τὴν πρώτην αὐτῆς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἀμαρούσιον. Οἱ Πρόσκοποι, 20 τὸν ἀριθμὸν, συνεκεντρώθησαν ἔξωθεν τῶν Γραφείων τοῦ Σώματος, περὶ ὥραν 6 π. μ.

Τὴν 7ην ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισοῦ. Ἀφίξεις εἰς Ἀμαρούσιον τὰς 7,45. Ἐγκατάστασις στρατοπέδου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ὑπαρχηγοῦ ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ κ. Γ. Ἐφόρου. Προσκλητήριον, ἀναφορά, συσσίτιον. Τοποθέτησις σκοπῶν. Θεωρία ὑπὸ τῆς Ὑπαρχηγοῦ περὶ τῆς εὐθύνης τῆς ἐνωμοτίας τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὴν νύκτα.

9,30 ἐτοιμασία πρὸς ὕπνον καὶ ἀναμμα φανῶν. Ὁρα 10 π. μ. σιωπητήριον.

Ἐγεγνήριον τὴν 6ην π. μ., καθαριότης, προσκλητήριον, ἀναφορὰ ἐνωμοτάχου ὑπηρεσίας περὶ συμβάντων νυκτός. Τιμωρία ἀτακτησάντων. Τὰς 7 ἀναμμα φωτιᾶς πρὸς προετοιμασίαν πρωῖνοῦ ροφήματος (ταῖ μὲ γάλα). 7,30 καταρτισμὸς τῆς ἐνωμοτίας τῆς ὑπηρεσίας διὰ μαγεύρεμα ὑπὸ τῆς ὑπαρχηγοῦ. Ταῦτοχρόνως διδασκαλία κόμβων, σημάτων καὶ πρώτων βοηθειῶν ὑπὸ τῆς Ἀρχηγοῦ, καὶ ἐξετάσεις Δοκίμων μετ' ἐπιτυχίαν τεσσάρων.

Τὰς 12,30 συσσίτιον: Ντομάτες παραγεμιστές, πατάτες φούρνου, τυρὶ καὶ ἀγλάδια.

2—4, ὑποχρεωτικὴ ἀνάπαισις.

Τὰς 4 ἐγεγνήριον, συνέχεια διδασκαλίας.

Ὁρα 5 διανομὴ ροφήματος (ταῖ μὲ γάλα) καὶ παιδιαί, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐνωμοταρχέοντος.

Τὰς 6 διάλυσις καὶ καθαρισμὸς στρατοπέδου. Ἀναχώρησις τὴν 7,30 καὶ ἐπάνοδος εἰς Ἀθήνας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

**Ἡράκλειον.** — Ἡ Β' Ὀμάς ἐξέδραμεν εἰς τὴν πεδιάδα Μεσσαρῆς, ὅπου ἐστρατοπέδευσεν ἐπὶ ὀκταήμερον. Οἱ Πρόσκοποι αὐτῆς, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ των, ἠσκήθησαν εἰς σηματοτηλεγραφίαν, ἀνίχνευσιν, ἀναμμα φωτιᾶς καὶ ἄλλα προσκοπικά.

**Πάτραι.** — Οἱ Πρόσκοποι τῆς Α' Ὀμάδος, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν των, ἐξέδραμον εἰς Ἀχαΐαν, ὅπου καὶ παρέμειναν ἐπὶ 10 ἡμέρας, ἀσκηθέντες ποικιλοτρόπως.

**Σέρραι.** — Μετ' εὐχαριστήσεως μαθάνομεν ὅτι ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ Οἰκοτροφείου κ. Τακόβου, ἐπανακάμψας, ἀναλαμβάνει καὶ πάλιν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Σῶμα.

**Σύρος.** — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν προεβλήθη εἰς τὴν πλατεῖαν ἡ κινηματογραφικὴ ταινία τῆς Παρασημοφορίας τῆς Σημαίας τοῦ Σώματος καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἐπὶ

τῆ θέα τοῦ Βασιλέως μας, οἱ θεαταὶ ἐξητρωκαυγαζαν δαιμονιαδῶς. Τὸ εἰσπραχθὲν ἐκ τῆς παραστάσεως ποσόγ, ἀνελθὸν εἰς 300 δρχ., παρεδόθη εἰς τὸν κ. Περ. Ἐφορον, ὅπως τὸ διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν Προσκόπων Σύρου. Ὁ κ. Νομάρχης εὐηρεστήθη καὶ πάλιν νὰ προσφέρῃ τὴν πολύτιμον ἀρωγὴν του καὶ προκαλέσας ἕρανον μεταξύ φίλων του, παρέδωκεν ὡς πρώτην δόσιν δρχ. 300. Ἦδη παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις εἰς τὸ νεκρωθὲν πρό τινος Σῶμα Σύρου καὶ ὑπολογίζεται ὅτι μετὰ τὸ ἀνοιγμα τῶν σχολείων θα παρατηρηθοῦν ἀθροαὶ ἐγγραφαί. Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας, διωρίσθη ἐπόπτης τῶν Ὁμάδων ὁ θεομὸς λάτρης τῆς Προσκοπικῆς Ἰδεολογίας κ. Ν. Μουμουτζῆς.

**Νιγηρία.**— Ἐν Νιγηρίῃ κατηρτίσθη Τοπ. Προσκοπικὸς Σύνδεσμος.

**Λεμεσός.**— Οἱ Πρόσκοποι Λεμεσοῦ (Κύπρου) ἐργάζονται δραστηριῶς ὑπὸ τὸν καλὸν Ἀρχηγόν των. Εἰς τὰς ἐκδρομὰς καταγίνονται ἰδιαιτέρως σὺν τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν βοτανικὴν.

**Ἀδραμύτιον.**— Οἱ Πρόσκοποι Ἀδραμυτίου. 90 τὸν ἀριθμὸν, ἐργάζονται κανονικῶς. Κάποιος ἐξ αὐτῶν μᾶς στέλλει ἐνθουσιῶδες ποίημα τῆς δημιουργίας του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καταφαίνεται πόσον βαθειὰ ἔχουν κατανοήσει ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Προσκοπισμοῦ.

**Ἀυστρία.**— Ὁ Προσκοπισμὸς εἰς Αὐστρίαν ὅπου ἔχεν ὑποστῆ μεγάλον κλονισμὸν ὡς ἐκ τοῦ πολέμου ἤδη ἀνασυντάσσεται.

**Βέλγιον.**— Εἰς Βρυξέλλας ἐγένετο μεγάλο Zamboree ἐκ Βέλγων προσκόπων καὶ διήρκεσε ὁλόκληρον τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου.

**Δανεμαρκία.**— Ἐκ τοῦ τελευταίου ἀπολογισμοῦ τοῦ Σώματος Δανεμαρκίας ἐμφαίνεται ἡ ἀλματική πρόοδος τῶν Προσκόπων. Οἱ Δανεμαρκοὶ ἀδελφοί μας ἔχουν κανονίσει ἀνταλλαγὴν ἐπισκέψεων μετὰ τῶν Τσεχοσλοβάκων, Πολωνῶν καὶ Ἑλβετῶν.

**Ἰταλία.**— Τὸ Σῶμα Προσκόπων Ἰταλίας ἀναδιοργανοῦται κατὰ τρόπον ὀλιγώτερον στρατιωτικὸν μετὰ πρόεδρον πάντοτε τὸν Ὑπουργόν των Στρατιωτικῶν. Τὸ Καθολικὸν Σῶμα ἐργάζεται καλὰ καὶ οἱ Σκαπανεῖς τοῦ Μιλάνου ἐπίσης.

**Ἑλβετία.**— Τὸ «Pionnier» ὄργανον τῶν Προσκόπων Γενεύης δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ κ. Louis Blondel περιγράφον τὴν γέννησιν τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς Γενεύην ἀπὸ τοῦ ἔτους 1911.

**Μεγάλη Βρετανία.**— Τὸ 1922 θὰ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔτος στρατοπέδων διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς Προσκόπους.

**Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι.**— Εἰς τὸ τελευταῖον ἐτήσιον Συνέδριον τῶν Προσκόπων Ἀμερικῆς ἐν Σικάγῳ ἐψηφίσθη τὸ κάτωπι ἀνακοινωθὲν: «Ἀποφασίζομεν ὅπως τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἀμερικανῶν Προσκόπων στείλῃ διὰ τοῦ Διεθνoῦς Προσκοπικοῦ Γραφείου χαιρετιστήριον ἄγγελμα πρὸς ἅπαντας τοὺς

βαθμοφόρους τῶν ξένων Σωμάτων ἐκφράζον ἐπίσης τὴν εὐκρινῆ ἐλπίδα νὰ ἴδῃ ἐνωμένους διὰ τῶν ἀρρήτων προσκοπικῶν δεσμῶν τοὺς Προσκόπους ἔλου τοῦ κόσμου.»

**Ὁλλανδία.**— Οἱ Ὁλλανδοὶ Πρόσκοποι ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν 120 Ἀγγλῶν Προσκόπων.

**Ὀυγγαρία.**— Ὁ Προσκοπισμὸς Οὐγγαρίας ἀνασυσταθεὶς ἀριθμεῖ ἤδη 200 Ὁμάδας.

**Βραζιλία.**— Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1922 διοργανώθη μεγάλο Zamboree ὑπὸ τοῦ Καθολικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας.

**Δουξεμβούργον.**— Μᾶς ἀναγγέλει τὸ Περιοδικὸν τῶν Προσκόπων Δουξεμβούργου τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ Προσκόπου Walthy Helderstern, ὅστις ἐπῆσεν ἡρωικῶς νοσηλεύων τραυματίας συμμάχους.

**Μεξικόν.**— Ἡ Ὁργάνωσις τοῦ Προσκοπικοῦ Σώματος Μεξικοῦ τελειοποιεῖται ὁσημέραι.

**Περου.**— Ὁ Προσκοπισμὸς Περου παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας τοῦ εὗρε ὀργανώθη εἰς δύο Σώματα καὶ προοδεύει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

**Σιάμ.**— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Σιάμ θερμὸς ὑποστηρικτῆς τῆς Προσκοπικῆς Ἰδεολογίας στρατοπεδεύει ἕκαστον ἔτος μετὰ τῶν Προσκόπων.

**Σμύρνη.**— Τὴν 14 Ἀυγούστου καὶ ὥραν 5 1)2 μ.μ. διεξήχθησαν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σκοπευτηρίῳ ἀγῶνες σκοποβολικῆς.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους διὰ πρώτην φορὰν ἔλαβον ἐν Σμύρνῃ ἐπισημῶς καὶ αἱ προσκοπικαὶ ὀμάδες εἰς ἰδιαίτερον διὰ ταύτας ἀγωνίσματα.

Ἀγὼν σκοποβολῆς Προσκοπικῶν ὀμάδων ἐκ 5 προσκόπων διὰ 5 ἐνσφαιρῶν βολῶν ἐξ ἀποστάσεως 15 μ. κατὰ στόχου κυκλικοῦ δι' ὄπλων Φλόμπερ τῶν 9 χιλιοστ.

Συμμετέσχον 2 ὀμάδες. Ὁμᾶς σχολῆς Νικολοπούλου καὶ Σχολῆς Ἀρώνη.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὀμάς Λυκείου Ἀρώνη λαβοῦσα ὡς ἐπαθλον ὄπλον Φλομπερ τῶν 9 χιλιοστ.

Ἀγὼν Βόλεϋ-Μπόλ συμμετέσχον 2 ὀμάδες. ὀμάς Νικολοπούλου καὶ Λυκείου Ἀρώνη (Ε. Γ. Α. Α.).

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὀμάς Λυκείου Ἀρώνη λαβοῦσα τὸ σχετικὸν ἐπαθλον.





# ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

**Κον Ζουμπούλην**, Λιέγην.— Δυστυχώς τὸ ποιήμα ἂν καὶ πολὺ ἐνθουσιῶδες δὲν ἐκρίθη κατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν. Ἀναμένομεν περῶν.

**Κον Ἀχιλλέα Κογγονίδην**, Κάιρον.— Δυστυχῶς τὸ διήγημά σας δὲν ἐγκρίνεται. Ἀπαιτεῖται γλώσσα πλεον ἐπιμελελιένη.

**Κον Χ. Καραγκούνην**, Καστοριάν.— Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σᾶς ἀπεστάλησαν περιοδικὰ καὶ σχετικὰ ἀποδείξεις. Ἐπίσης καὶ Ἐφημερίς Κυβερνήσεως, μὲ νόμον προσκόπων. Οὗτος ἐτροποποιήθη ἐκ γένου ἀλλὰ ἀκόμη τροποποίησις δὲν ἐψηφίσθη.

**Κον Σ. Σακελλαρόπουλον**, Τ. Ἐφορον, Καλλιπολιν.— Ἐπιστολή σας 16 παρελθόντος ἐλήφθη ὡς καὶ ταχυδρομικοὶ ἐπιταγαί. Περιοδικὰ καὶ ἀποδείξεις ἐστάλησαν.

**Κον Δέων Σαμουηλίδην**, Θεσσαλονίκην.— Ἐπιστολή σας 17 παρελθόντος ἐλήφθη, ἀπεστάλησαν περιοδικὰ καὶ ἀποδείξεις.

**Κον Δ. Τριανταφυλλίδην**, Ἀδραμύτιον.— Ἐπιστολή σας 22 παρελθόντος ἐλήφθη. Περιοδικὰ καὶ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. Σχετικῶς μὲ ἐγκόλπιον καὶ πῖλους διεκπεραίωσις ἀνετέθη εἰς Ἀποθήκην Σώματος.

**Κον Δ. Πολλάτον**, Θεσσαλονίκην.— Ἐπιστολή σας 30 Ἰουλ. ἐλήφθη καὶ ἐσημειώθη ἡ ἀλλαγὴ διευθύνσεως.

**Κον Κ. Ἐλευθεριάδην**, Ἐφορον Προσκόπων Μ. Α.— Ἐπιστολή σας 20 Ἰουλίου ἐλήφθη, ἀπεστάλησαν περιοδικὰ καὶ ἀποδείξεις εἰς Βαλόνκεσερ.

**Κον Π. Ν. Βότσαρην**, Σύρον.— Ἐπιστολή σας 8 τρέχοντος ἐλήφθη, Σᾶς ἀπεστάλησαν περιοδικὰ καὶ σχετικὴ ἀπόδειξις.

**Κον Τριπαίδην** Ἐνωμοτάρχην Κάιρον.— Δυστυχῶς τὰ σταλέντα παρ' ὑμῶν δὲν ἐκρίθησαν κατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν.

## ΞΕΝΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ Αὐστριακοὶ Πρόσκοποι Teddy Kogler καὶ Hans Schwarz ἐκ Βιέννης Kutxhnergasse 17, καὶ ὁ Ὁλλανδὸς Ὑπαρχηγὸς Προσκόπων J. Butter

Dædeestraat 34 Rotterdam, ζητοῦν νὰ ἀλληλογραφοῦν μὲ Ἑλληνας Προσκόπους Γαλλιστί, Ἀγγλιστί ἢ Γερμανιστί. Ἐπιθυμοῦν ἐπίσης ν' ἀνταλλάσσωσι γραμματόσημα.

## ΟΙ ΒΑΘΜΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ Σ. Ε. Π.

### ΕΠΟΠΤΑΙ ΟΜΑΔΩΝ

**Σύρον.** — Νικόλαος Μουμουτζῆς.

**Νιγρίτας.** — Γ. Ἀποστολοῦδης.

### ΤΟΠΙΚΟΙ ΕΦΟΡΟΙ

**Σερρών.** — Ὁ Διευθυντὴς Οἰκοτροφείου Ἀρρένων Κ. Ἰακώβου.

### ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ

**Νιγρίτας.** — Μέλη: Α. Ματθαῖος, Δ. Μήσας, Α. Καραγιαννίδης καὶ Γ. Ἀποστολοῦδης.

### ΑΡΧΗΓΟΙ ΟΜΑΔΩΝ

**Θεσσαλονίκη.** — Γεώργιος Νούσιος.

**Κερκύρας.** — Ἀντώνιος Παλατιανός.

**Νιγρίτας.** — Γ. Φράγκος.

**Σύρον.** — Π. Μελάς.

### ΥΠΑΡΧΗΓΟΙ

**Παρισίων.** — Πέτρος Ἀδάμ.

**Ἀθηνῶν.** — Δημήτριος Μειμαρίδης καὶ Θωμᾶς Πιάσης.

## ΞΕΝΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Eclaireurs Unionistes τῆς Γαλλίας « Eclaireur Unioniste », γίνεται ἤδη δεκαπενθήμερον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, Ἡ ἐτησία συνδρομὴ του ὄρισθη 8 φράγκα.

Γραφεῖα, 14 rue Provence, Paris.

— Ἐπίσημον ὄργανον τῶν Βέλγων Προσκόπων εἶναι « Le Scout », ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνός, μὲ ὕλην πλουσιωτάτην. προσκοπικὰ παίγνια καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.

Συνδρομὴ ἐτησία: 6 φράγκα, Palais d'Égmont, Bruxelles.



ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

**ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ**

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ**

ΤΑ

**ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ**

ΑΠΟ ΤΟΝ

**Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΝ & Σ<sup>ΙΑ</sup>**

ΚΑΙ ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΗΤΕ

**ΦΘΗΝΑ-ΚΟΜΨΑ-ΣΤΕΡΕΑ**

ΕΦΑΜΙΛΛΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΣΑΡΡΗ 48

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 57  
ΑΙΘΡΟΥ 166 ΑΘΗΝΑΙ  
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΔΟΣ ΣΜΥΡΝΗ

**ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ**

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ „ΝΙΚΗ“**

πὸ ἐκδίδει ὁ Περιφ. Ἐφορος Ἀπτιζοβοιωτίας κ. ΦΕΤΣΗΣ

Εἶνα τὸ διδακτικώτερον, τὸ ὠφελιμώτερον καὶ τὸ καλῆτερον τῶν Περιοδικῶν

**ΔΗΛΩΣΙΣ**

Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως δηλοῦμεν ὅτι γενομένων παραπόνων ἐκ διαφόρων συνδρομητῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, αἱ συνδρομαὶ κανονίζονται τοῦ λοιποῦ εἰς φράγμα χροσὰ ὡς ἔχει εἰς τὸ ἐξώφυλλον.